

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ, СОНЯ МАСИ УКРОТЯВАНЕТО НА КАТЕРИНА

Превод от английски: Теодора Давидова, 1997

chitanka.info

Кейт от „Укротяване на опърничавата“ прави всичко възможно, за да не бъде „укротена“, а Жулиета разбира, че дългоочакваният неин Ромео съвсем не е този, за когото се представя.

ПЪРВА ГЛАВА

— Добре си се справила, малката — прошепна си Катерина Бърнел, докато оглеждаше със задоволство разкошната бална зала, сияеща в наскоро възврънатото си великолепие. Работата по реставрацията наистина бе свършена добре.

Специалист в изкуството по реставрация на имения отпреди Гражданската война и възстановяване на първоначалната им пищност, фирмата „Бърнел Кънстракшън“ отново бе доказала, че е ненадмината. Компанията беше най-добрата в бизнеса. Ако някой се съмняваше в това, трябваше само да разгледа тази къща, Сан Суси, едно от най-изисканите имения в Гардън Дистрикт на Ню Орлийнз.

От блестящите, наново полирани кипарисови подове до реставрираните гипсови херувимчета, рози и панделки, които опасваха таваните, преобразението беше изумително. Високите портали от съвършено гладко орехово дърво бяха възстановени изпод дебелите слоеве боя, а френските прозорци се отваряха без скърцане към терасата и разкошния парк. Накъдето и да погледнеше, човек откриваше доказателства за престижа на фирмата.

А Катерина Бърнел беше „Бърнел Кънстракшън“. Независимо дали някой друг признаваше този факт, това бе самата истина. Застанала напред бляскавото си постижение, Кейт усети гордост да изпълва гърдите ѝ и си помисли, че ще се пръсне и разкъса глупавия костюм, който я бяха накарали да облече за бала с маски. Бяха ѝ казали, че това е рокля на благородничка от шестнайсети век.

— Добре, каквото и да е... — бе отвърнала тя, когато по-малката ѝ сестра Натали бе настояла, че роклята е най-добрият избор за бала. Кейт ѝ се бе доверила. Празненствата, роклите и всички подобни, неща бяха специалност на Натали, не нейна.

Макар да не искаше да си го признае, Кейт се чувстваше невероятно женствена тази вечер. Тъмносиньото кадифе на роклята подчертаваше кестенявата ѝ коса и кобалтовосините ѝ очи.

Прилепналият дантелен корсаж очертаваше фигурата ѝ по начин, който ѝ се бе струвал невъзможен.

Пък и грижите за външния ѝ вид поглъщаха твърде малка част от времето и енергията ѝ. В списъка на подредените по важност задачи тази беше последна, ако изобщо присъстваше.

Тя се чувстваше най-щастлива, когато работеше и нямаше представа какво да прави, когато не е заета. А залата, в която се намираше, бе доказателство, че ценностната ѝ система бе правилна. Само пълното себеотдаване правеше възможно осъществяването на подобно чудо.

Дочула зад себе си припрени стъпки, младата жена се обърна и зърна собственичката на Сан Суси, Милисът Дъчейз, да бърза към нея. По правило, когато Мили се появеше някъде, около нея всичко грейваше заради сияйното ѝ излъчване. Напоследък обаче съпътстващата я светлина бе помръкнала, макар Кейт да нямаше представа каква бе причината. От време на време се питаше дали всичко бе наред между домакинята и съпругът ѝ, Чарлз Дъчейз.

Тази вечер русата дребничка Мили, която приближаваше четирийсетте, бе облечена като Жозефина, а малко по-рано Кейт бе зърнала Чарлз да се перчи като Наполеон.

— О, всичко е толкова красиво! — възкликна Мили, докато прекосяваше полирания под. Ударите на високите ѝ токчета отекваха, червено-златистата ѝ рокля се отразяваше в бляскавите дълбини на дървото. Тя плесна с ръце като възхитено малко момиченце. — Получило се е дори по-добре, отколкото очаквах. И точно навреме за нашия двайсет и пети маскен бал преди Марди Гра! Не мога да повярвам, че приключихте.

Кейт си припомни изминалите шест месеца — безсънните нощи, преодолените трудности, безчислените разрешени проблеми. Нито едно нещо не потръгна от самото начало. Всичко се объркваше. Дори тя самата не можеше да повярва, че успяха да спазят срока.

— Трябваше да свършим навреме — отвърна младата жена. — За нищо на света не бих прекъснала такава свещена традиция като маскения бал в Сан Суси.

Кейт изрече думите със сарказъм, но щом зърна грейналите от гордост очи на Мили, прииска ѝ се да беше по-искрена. За другите хора балът бе вълнуващо събитие, макар че тя самата го смяташе за

пълна глупост. Да посещава несекващия низ от партита, да носи модни рокли и семейни бижута, да забавлява и да бъде забавлявана, докато се изкачва по социалната стълбица — всички тези неща не означаваха нищо за Катерина Бърнел.

Макар да бяха дори по-богати от повечето видни фамилии в Ню Орлийнз, членовете на семейство Бърнел продължаваха да работят. Работеха, защото искаха, защото това им доставяше удоволствие и им носеше удовлетворение.

Или поне Кейт работеше.

Напоследък, тъй като баща ѝ се вдетиняваше все повече с всяка изминала година, а сестра ѝ, както можеше да се предвиди, бе твърде мързелива, голямата част от отговорността за компанията се стовари върху раменете на Кейт. Но раменете и духът ѝ бяха силни, затова тя нямаше нищо против.

През повечето време.

Освен това се бе уверила, че обикновено е по-лесно сама да свърши работата, за да е сигурна, че всичко ще бъде както трябва.

— Наистина се надявам да хареса на всички — рече Мили. — Всички в града говореха за тази реставрация. Ще бъда съсипана, ако някой остане разочарован.

Кейт изгледа с любопитство домакинята, учудена, че тази темпераментна жена се чувства толкова несигурна. Къщата беше красива, а Мили и Чарлз изглеждаха доволни. Защо мнението на другите имаше такова голямо значение?

Може би защото Мили бе омъжена във висшето общество на Ню Орлийнз и истинските аристократи никога нямаше да ѝ позволят да забрави това.

— Ако не им хареса, още по-добре! — отбеляза Кейт. — Кажете им да вървят по... — Тя зърна как Мили леко повдигна вежда и реши да не изрича онова, което ѝ беше на езика. Мили Дъчейз беше дама, която, за разлика от Кейт, не работеше по цял ден със строители. — Да идат... Да си наемат друга фирма за реставрация.

Въпреки че Кейт бе съдържала грубия си коментар, Мили изглеждаше шокирана.

— Не, скъпа. Не бих могла да кажа такова нещо на гостите си. Ще бъде неучтиво — добави Мили с лек упрек, който подразни Кейт. Домакинята я предупреждаваше, и то твърде открито, да съдържа езика

и темперамента си тази вечер. За бога, тя нямаше да играе ролята на съвършена дама.

Макар да се стараеше да не мисли за това, Кейт знаеше, че репутацията ѝ бе всеизвестна. За никого не бе тайна, че твърде често изказваше мнението си, използваше думи, които не се приемат в доброто общество, и общо взето имаше нужда от няколко урока по южняшки етикет.

Добре... Всички я смятаха за кучка.

Това беше ясно. Слуховете бяха достигнали до Кейт. Клюките бяха направили пълен кръг и се бяха върнали при нея, както рано или късно ставаше с всички клюки. Някои хора всъщност се страхуваха от нея, а другите просто не я харесваха.

Мухльовци и глупаци!

Това беше обяснението на Кейт и тя се придържаше към него.

Защо една жена да не може открито и честно да изкаже мнението си? Ако мъж говореше по този начин, той се смяташе за силен и решителен. Защо тя трябваше да се проявява като слабоволева и неискрена? Само защото беше жена?

— Каква прекрасна рокля — отбеляза Мили, възхитена от тъмносиньото кадифе със сатенени панделки и дантела с цвят на слонова кост. — Коя си всъщност тази вечер?

— Не зная — сви рамене Кейт. — Някаква италианска благородничка, както ми каза Натали. Тя избра роклите ни. Нейната е същата, само че розова и с повече дантела... разбира се.

— Разбира се. Натали е толкова красива и женствена млада дама.

Кейт стисна зъби, като се опита да не обръща внимание на скрития в думите подтекст: Натали е почтена благородничка от Юга, защо ти не си?

Като си напомни, че Мили не би я обидила умишлено, Кейт се стегна да изслуша остатъка от речта на домакинята.

— Видях я само преди минутка... — посочи Мили към прозореца. — Отвън на терасата. Нейният костюм също е малко загадъчен. Попитах я коя е и тя ми отвърна, че е Бианка. Нямам и най-малка представа коя е тази жена.

Кейт усети как лицето ѝ пламва, щом осъзна как бе постъпила с нея сестра ѝ. Не, тя не би го направила. Не би могла.

Обаче го беше сторила.

Отначало Кейт не можеше да повярва. Ала всъщност защо не? Натали никога не пропускаше възможността да я нарани. Но обикновено го правеше изтънчено, като цялото ѝ същество изразяваше: „О, не, не, аз никога не бих направила подобно нещо“.

Този път нямаше и помен от изтънченост. Това беше открито обявяване на война!

— Бианка! Толкова хубаво, нежно име — рече Мили. — Коя според теб е тя?

Кейт усети как гневът я залива като алена вълна, помитайки всякакви остатъци от здрав разум. Да вървят по дяволите южняшкото благородство и етикет.

— Зная коя е тя — отвърна младата жена. — Бианка е сладката красива по-малка сестра в шекспировата пиеса „Укротяване на опърничавата“. Така че познай коя съм аз тогава!

— О, господи — прошепна Мили, осъзнала ситуацията.

Кейт повдигна тежките поли на роклята си, прекоси кипарисовия под и се насочи към първата врата, която водеше към терасата.

— Катерина! — извика Мили и забърза след нея. — Моля те, нали няма да направиш скандал на моя бал?

— Скандал ли? — Кейт се засмя, ала в гласа ѝ нямаше и следа от добро настроение. — По дяволите, да, ще направя скандал. А когато приключа с малката си сестра, тук ще има санитарии, детективи от отдел „Убийства“ и жълта полицейска лента около мястото на „скандала“.

— Ти, подла малка... — прошепна Кейт и закрачи през идеално затревената, без нито едно глухарче, морава към беседката, където бе зърнала сестра си, потънала в сериозен разговор с най-новия си обожател. Безхарактерно конте, бе си помислила Кейт, когато го видя за първи път. По нищо не се отличаваше от предишните обожатели на Натали. И досега ухажорът на деня не бе дал на Кейт никакво основание да промени първоначалното си мнение за него.

Джими Джо — или както там му беше името, Кейт така и не успяваше да ги запомни — изглеждаше леко възмутен и малко отчаян, докато Натали продължаваше да бърби, очевидно му се караше за нещо. Кейт никога не бе виждала младежа да изразява страст, която

можеше да бъде описана с нещо повече от „леко“ и „малко“. Бе сигурна, че това е най-голямата му добродетел в очите на Натали — мъж, когото тя можеше да тормози, без да се налага дори да промени изражението си на скромна девица.

Само Натали би могла да прояви такава дързост и да отреди на друг ролята на опърничавата. Зад тази нежна захаросана външност се криеше наистина подла душа.

— Само да ми паднеш в ръцете, кълна се, ще...

В този момент Натали случайно погледна натам, откъдето идваше Кейт, и зърна по-голямата си сестра да си проправя път през тълпата от гости. Превзетата усмивка изчезна от лицето на Натали и тя бързо вдигна маската си, безуспешно опитвайки да се прикрие.

— Натали Бърнел, искам да поговоря с теб — извика Кейт, без да обръща внимание на веселите гости, които прекъснаха разговорите си и се втренчиха в нея.

Зад Кейт подтичваше разтревожената Мили.

— Катерина, моля те, недей... — изсъска тя шепнешком.

Кейт я чу, но не забави крачка, а пое по затревения наклон към беседката от ковано желязо.

Тя твърде добре познаваше израженията на Натали. Украсената с пера и изкуствени диаманти маска не можеше да ѝ попречи. След като бе живяла повече от двайсет години с по-малката си сестра, Кейт съвсем точно разгадаваше всяко нейно изражение. И сега на лицето на момичето бе изписано: „Олеле... здра-а-аво загазих този път“.

И Натали беше абсолютно права. Това бе долен и мръсен номер дори за човек, като нея. А когато Кейт бъдеше наранена, тя си го връщаше.

Беседката имаше два входа и Натали щеше да избяга от отсрещния, ако тежките поли на роклята ѝ не се бяха закачили на клонче орлови нокти. Момичето изрече няколко ругатни... шепнешком, разбира се, защото Натали винаги се държеше като дама. Поне на публични места.

— Хванах те — сграбчи я Кейт за ръката и я стисна твърде силно, тъй че жестът не можеше да се изтълкува като израз на обич. — Натали, ти си коварна жестока малка вещица. Не мога да повярвам, че си положила толкова усилия, за да ме унижиш.

Натали се озърна, ала дори Джими Джо и Мили бяха твърде далеч, за да чуят нещо. Момичето понижи глас и се усмихна ехидно:

— Не бяха нужни големи усилия. Всъщност образът на опърничавата изникна в съзнанието ми веднага щом се сетих за теб.

Кейт изпита желание да зашлеви сестра си и да изтрие от лицето ѝ това гадно изражение, отнасяйки с плесницата и злобните думи. Но преди няколко години бе решила, че физическото насилие — колкото и изкушаващо да бе понякога — не бе подходящ начин за разрешаване на споровете помежду им, след като и двете бяха зрели хора, или поне така се предполагаше.

— Не разбирам защо си толкова възмутена — продължи Натали. — Всички знаят, че ролята ти пасва чудесно. Ако не се отнасяше толкова грубо с хората, нямаше да те наричат куч...

Плесницата, която Кейт залепи на лявата буза на сестра си, заглуши края на думата.

Миг по-късно Кейт не можеше да повярва, че това се бе случило. Ако не беше изтръпналата ѝ длан и червеният отпечатък върху лицето на Натали, и през ум нямаше да ѝ мине, че подобно нещо бе възможно. Дотук с достойните решения и поведението на зрял човек.

Врълетяха я угризения, много по-силни от гнева, обладал я преди малко. Тя протегна ръка към сестра си.

— Нат... Извинявай, мила. Не исках...

— Не! Не ме удряй повече! — Изумрудените очи на Натали се разшириха от ужас и момичето вдигна треперещите си ръце, за да прикрие лицето си. — Моля те, не ме удряй повече!

— Какво?! Аз ти се извиних. Нямам намерение да...

Кейт се извърна и установи, че Натали играе пред многобройна публика. Около беседката се бяха струпали множество любопитни гости, лицата им под маските изразяваха шок и някаква извратена наслада.

За дълбоко унижение на Кейт сестра ѝ избухна в истерични ридания, запрепъва се и едва не се прекатури в стремежа си да се отдалечи.

Явно се преживява като актриса в сълзлив сериал, която се бори за наградата „Ейми“, рече си Кейт, убедена, че няма никакви колебания къде би завряла статуетката, стига да ѝ се удадеше възможност.

— О, господи, видяхте ли? — обърна са Натали към очарованата публика. — Тя ме удари! Собствената ми сестра ме удари... — Натали се измъкна заднишком от беседката, продължаваше да плаче и трескаво да кърши ръце.

Ако Натали я бива в нещо, напомни си Кейт, това е да изпада в истерия. Доста съм подценила таланта ѝ, каза си иронично, щом забеляза съчувствието по лицата на зрителите, както и враждебните погледи, които хвърляха към нея.

— Натали — обърна се тя към сестра си с търпелива усмивка и стисна зъби. — Не съм те ударила. Просто те плеснах, за да те накарам да млъкнеш. Обикновена старомодна плесница и ти знаеш, че си я заслужаваше. Така че престани да хленчиш.

Във вихър от розово кадифе и дантели, с уплашен писък — или може би звучеше по-скоро като гневен вик? — Натали се завъртя и побягна през моравата към басейна, където изчезна зад разцъфналите камелии.

Кейт не можа да реши дали да я последва и да опита да разреши спора, или да се обърне и позорно да се оттегли през тълпата от зяпачи. И двете перспективи не ѝ се нравеха.

В същия миг чу нов писък, който ѝ се стори съвсем искрен и долетя откъм мястото, където Натали току-що бе изчезнала. Викът бе последван от смях — гърлен мъжки смях.

Този път Натали наистина бе пострадала и някой смяташе това за забавно. Гневът на Кейт незабавно се насочи към мъжа и тя хукна към мястото зад храстите, където се бе скрила сестра ѝ. Семейството стоеше на първо място. И никой нямаше право да се надсмива над човек, когото тя обичаше и който в момента явно изпитваше болка.

Кървавочервените цветове на камелиите се посипаха върху идеално зелената морава, когато Кейт премина през храстите и зърна Натали. Надутата Бианка вече съвсем не беше арогантна. Бе се сгърчила сред купчина розово кадифе в подножието на мраморната статуя на Диана. Бе притиснала ръце към дясното си око, полюшваше се напред-назад и ридаше.

— Нат! Какво има? — Кейт забърза към нея, готова за най-лошото, макар да нямаше представа какво би могло да бъде. Какво можеше да се случи толкова бързо?

— О-о-о-оу — изстена Натали и продължи да се полюшва.

Кейт се наведе към зестра си, отмести ръцете от лицето ѝ и зърна тъмния оток, който започваше да се оформя под окото ѝ.

— Ти наистина си пострадала — отбеляза тя. — Какво се случи?

Натали обаче само усили истеричните си крясъци и отблъсна Кейт.

Отхвърлена по този начин, Кейт се извърна от сестра си и насочи поглед към мъжа, който стоеше на няколко метра встрани.

Костюмът му беше от същата епоха като техните и той изглеждаше твърде привлекателен в прилепналите по тялото панталони, кадифената туника и широкополата шапка с пера. Черната маска скриваше самоличността му, ала Кейт и не се интересуваше кой е. Мъжът безуспешно опитваше да сдържи смеха си и това бе достатъчно да подхрани гнева ѝ.

Тя приближи към непознатия.

— Не виждаш ли, че я боли?

— Но... но ти не я видя — поклати глава той.

Внезапно ужасна мисъл изплува в съзнанието ѝ.

Кейт пристъпи още по-близо към мъжа.

— Ти ли го направи? Ти ли удари сестра ми?

— Не, разбира се. Тя се появи от храстите и налетя на статуята — обясни непознатият. — Мраморният юмрук попадна право в окото ѝ.

Той отново избухна в смях, а Кейт се извърна към статуята. Диана стоеше в поза на стрелец, леко разкрячена, готова да пусне стрелата с лъка си. Както бе протегнала напред лявата си ръка и обтегнала лъка, свитият юмрук бе точно на нивото на очите.

На нивото на очите на Натали. Няколко от зяпачите при беседката бяха последвали Кейт. Веднага се събраха около Натали и се опитаха да я успокоят. Момичето изглежда се възстановяваше доста бързо, щом се намираще в центъра на вниманието.

— Не се тревожи — рече мъжът. — Не се удари чак толкова лошо. Огледах окото ѝ. Само ще ѝ стане синина, а ако питаш мен, тя си я заслужава.

Мъжът изведнъж се стори познат на Кейт. Дрезгавият глас. Решителните очертания на брадичката и трапчинката в средата. Дяволитата усмивка, която маската не можеше да скрие.

— Макс? — колебливо попита Кейт, когато парченцата от мозайката застанаха по местата си. Мъжът пред нея беше Макс Колбърт, архитектът на свободна практика, който баща ѝ Хари бе наел за реставрацията на Сан Суси. Отначало Кейт бе вбесена, задето Хари бе наел някого, без дори да се посъветва с нея. Обаче накрая бе принудена да признае, че Макс имаше голям принос за осъществяването на проекта.

Ала той непрестанно флиртуваше с нея, поднасяше я, преследваше я и в основни линии беше ужасно досаден. Подобно поведение ѝ беше до болка познато, защото откакто се помнеше, баща ѝ преследваше жените по същия начин. Според слуховете именно затова майка ѝ го бе изоставила преди толкова години.

Благодарение на флиртовете на Хари и заминаването на майка ѝ, Кейт бе напълно убедена, че и двата пола са негодни за нищо. Можеш да си сигурен единствено, че ще те подведат. Това бе девизът на Кейт, който тя следваше неотклонно в живота си. Може да бе циничен, но ѝ бе спестил доста мъка.

Вярно, Макс Колбърт не притежаваше единствено чар и понякога ѝ се налагаше да си припомня какъв бе девизът ѝ. Ако трябваше да бъде честна, тя нямаше нищо против флиртуването му с нея, ала все още му нямаше доверие. Бе невъзможно всички тези ласкателства да са искрени. Че откога мъжете ѝ обръщаха внимание? Натали бе по тази част. Освен това той бе твърде нагъл и невъздържан за нейния вкус. И още по-лошо, напомняше ѝ Хари. Само външен блясък, лишен от съдържание. Такива мъже бяха чаровни, но не можеше да се разчита на тях. А Бог да ти е на помощ, ако се влюбиш в такъв.

Когато се запозна с Макс, Кейт си внуши, че никога няма да го обикне. Ала не бе в състояние да устои на чара му. Дори сега.

Той отмести маската си и дяволито намигна. Срещнала тъмните му очи, тя усети, че сърцето ѝ учестява ударите си, въпреки решимостта ѝ да остане безразлична.

Когато нагласи отново маската си, свали шапка и се поклонил галантно като мускетар, Макс ѝ заприлича на герой от любовните романи, които често си купуваше, но не признаваше, че чете.

— На вашите услуги, милейди — рече мъжът. — Колкото и да е тъжно, боя се, че бях прилъган да играя ролята на твоя Петручио тази вечер. Повярвай ми, няхах никаква представа, иначе нямаше да се

съглася. — Той махна с шапката си към Натали. — Както казах, лично аз смятам, че тя си заслужава насиненото око.

— Петручио, а? — Кейт се замисли над перспективата сексапилен мъж като Макс да играе ролята на нейния герой, единственият мъж, способен да укроти опърничавата Катерина. — Добро разпределение на ролите — промърмори тихо.

Обаче мъжът я чу.

— И аз така мисля — усмихна се той. Пристъпи към нея и обхвана талията ѝ, преди младата жена да отгатне намеренията му. Притисна я силно към себе си и я целуна тъй дълго, грубо и страстно, че я остави без дъх заради стегнатия корсет.

Типично по мъжки, помисли си Кейт, докато опитваше да го отблъсне и да потисне желанието да отвърне на целувката. И по-точно, съвсем като Хари. Само излъчване и никакъв характер.

— Между другото — вметна Макс, щом я освободи от прегръдките си, — роклята ти е страхотна. — Тези... искам да кажа, изглеждаш фантастично така пристегнатата.

Тя възкликна възмутено, блъсна го силно назад, като едва не го събори и ядосано се отдалечи. Чу го да се смее и зърна няколко от зяпачите, които очевидно бяха станали свидетели на целувката им. Мили се бе втренчила в нея с вдигнати вежди и изражението ѝ красноречиво говореше, че съжалява, задето я бе поканила.

Първо бе започнала кавга със сестра си. А сега само дете не бе започнала да се люби като безсрамна уличница пред всички. Подобно поведение може да беше обичайно по време на карнавала преди Марди Гра на Бърбън Стрийт, ала не и на бал на зелената морава на Сан Суси.

Твърде обезпокоителна беше мисълта колко лесно мъж като Макс Колбърт можеше да съсипе репутацията на една жена. И още по-лошо — той бе в състояние да я накара да изпита удоволствие от това.

Решена да възвърне доброто си име, Кейт приближи към Натали с намерението да изрази съчувствие за насиненото ѝ око. Както винаги, Натали бе в центъра на вниманието. Около нея се бе събрала любопитна, изпълнена със състрадание тълпа. Джим или Джо — Кейт си спомни, че всъщност името му беше Роджър — предано бе донесъл от кухнята найлонов плик със замразен грах и го придържаше към окото ѝ.

За беда другото ѝ око все още бе съвсем в ред и щом зърна Кейт да се приближава през тълпата, Натали изпищя отново:

— О, не! Сестра ми идва пак... — обърна се тя към най-близкия зрител, проявяващ интерес. Изведнъж всички насочиха погледи към нея. — Сестра ми! Ще ме удари отново.

Кейт застина, пронизана от множество враждебни погледи.

— Какво?! Какви ги говориш?

— Виж какво направи! — Момичето дръпна найлоновата торба от ръката на Роджър, разкъса я и разсипа граховите зърна в скута си. — Всъщност ти ми насини окото! Би трябвало да повикам полиция и да ги накарам да те арестуват за домашно насилие. — Натали огледа състрадателната си публика, която бе очарована от изпълнението. — Това си е домашно насилие, нали? Искам да кажа, ние сме от едно семейство, така че трябва да е същото. Съвсем сигурна съм, че ченгетата са длъжни да арестуват за такова нещо, ако има нагледни доказателства и всичко останало.

Зяпачите закимаха енергично и още няколко души хвърлиха враждебни погледи към Кейт.

— Но аз само ти ударих плесница — изрече тя и изведнъж осъзна колко уличаващо прозвучаха думите ѝ. — Зашлевих те по лявата буза. А е насинено дясното ти око.

Думите ѝ бяха заглушени от новите писъци на Натали.

— Виждате ли, насилниците никога не поемат отговорността за това, което са извършили — разрида се момичето. — Смятат, че могат да тормозят хората, които обичат, и да се измъкнат безнаказано. Казвам ви, изтърпяла съм от сестра си толкова много, че не мога да издържам повече. В един момент тя...

Кейт усети, че гневът ѝ заплашва да избухне отново и не посмя да остане повече близо до сестра си. Извърна се и слепешком се втурна в противоположната посока. Имаше нужда да се отдалечи колкото бе възможно повече.

Смътно осъзна, че се блъсна в Макс, озова се за миг в прегръдките му, сетне го отблъсна и продължи да тича обратно към къщата. Стори ѝ се, че го чува да я вика по име, ала не спря.

Трябваше да избяга. От сестра си. От унижението всичките ѝ познати да я смятат за опърничава. От мъката в семейството ѝ, която сякаш се задълбочаваше с всяка изминала година.

Но Кейт бягаше най-вече от най-големия си враг — собствения си гняв.

ВТОРА ГЛАВА

Макс Колбърт наблюдаваше със смесица от смайване и отвращение как останалите гости изразяват съчувствието си към пострадалата Натали. Каква нагла лъжкиня, помисли си мъжът, докато слушаше как тя продължава да бърби за ужасите, които била преживяла от ръцете на лошата си по-голяма сестра.

След като бе работил със семейството и бе прекарал доста време в компанията и на двете сестри, Макс съвсем безспорно предпочиташе по-голямата, която всички смятаха за по-грозната.

Натали може да беше хубавица — поне според стандартите на модните списания. Макс обаче приближаваше четирийсетте и преди около петнайсет години бе стигнал до заключението, че русата коса, зелените очи и фигурата на пясъчен часовник са хубави, но накрая обвивката се сваля от подаръка и е по-добре вътре да откриеш нещо ценно.

Не му бяха необходими способности на екстрасенс, за да разбере какво се крие под тънката като салфетка опаковка на Натали. Под хубавата лъскава хартия надничаше разглезено егоцентрично незряло момиче.

При обичайни обстоятелства той изобщо не би обърнал внимание на жена като нея, ала отношенията между двете сестри го бяха заинтригували — най-вече заради това, което бе научил за Кейт от наблюдения. Освен това му харесваше да хвърля стръв на Натали. Тя така лесно лапваше въдицата, а освен това бе сред малцината му познати, които според него бяха достатъчно долни, за да заслужават да бъдат поставени на място.

— И тъй, лейди Бианка, окото ви доста грозно посиня — подхвърли Макс и проследи с поглед последния гост, който пое към къщата за угощението. Остана само Роджър Предания и Верния, който шепнеше утешителни думи и отново придържаше към синината скъсаната торба с грах.

— Ако бяхте джентълмен, сър, щяхте да се престорите, че не забелязвате — сладко провлече тя по южняшки.

— А ако вие бяхте наполовина такава дама, каквато претендирате, че сте, нямаше да говорите лъжи за сестра си.

Натали зяпна. Извърна се към Роджър, сякаш очакваше той да се намеси в нейна защита. Нямаше късмет. Неговата преданост започваше със замразените зеленчуци и свършваше при появата на поедър и заплашителен съперник.

Макс го превъзхождаше поне е петнайсет сантиметра и двацет килограма.

— Лъжи? — повтори момичето, след като изгледа смразяващо Роджър. — За какво говорите? Тя ме удари ей там в беседката. И то силно. Всички видяха.

— Аз не съм. Но видях как ти налетя на статуята и се просна по задник. Уверявам те, че изглеждаше ужасно смешна. В един момент се превземаше, а в следващия се просна по дупе. — Той се разсмя отново и по бузите на момичето изби гъста червенина. — Никога няма да забравя тая гледка.

— Господин Колбърт, вие се държите много грубо с мен. — Тя скочи на крака и хвърли към него торбата с граха. — Баща ми беше така добър към вас, осигури ви работа, а вие му се отплащате като наричате дъщеря му лъжкиня и дърдореща глупачка.

Макс вдигна торбата, извади отвътре няколко замръзнали зърна и пристъпи към момичето.

— Защото ти си точно такава. А баща ти и неговото великодушие нямат нищо общо.

— Как може да говорите такива ужасни и грозни неща? Очевидно ви доставя удоволствие да сте жесток. — Сълзи изпълниха очите ѝ и се търкулнаха по бузите. Очевидно Натали бе решила, че след като гневът ѝ не го трогна, то сценката с разплаканата девица със сигурност ще свърши работа.

— Защото ми е твърде неприятно, че ме убеди да облека този костюм, без да ми кажеш кой ще бъда. Така ме въввлече в плана си да нараниш сестра си, а Катерина е моя приятелка. Тя заслужава нещо много по-добро и аз ще се погрижа да го получи. Ако е възможно, за твоя сметка.

— Нима възнамерявате да ме нараните, сър? — Здравото й око мятеше мълнии. В погледа й нямаше нищо нежно, нито женствено.

— Няма да е необходимо — отвърна мъжът. — Съдбата си има начин да се погрижи за хората, които нараняват другите. Нарича се зла участ.

— За какво говорите?

— Ще видиш. — Той пусна замразените грахчета в ръката й. — Ще видиш...

Кейт се втурна в балната зала задъхана, с твърдото намерение да си тръгне веднага. За нея празненството беше развалено и нямаше никаква надежда доброто й настроение да се върне. Колкото по-бързо забравеше това отвратително преживяване, толкова по-добре.

Ала бе достатъчно да хвърли един поглед към баща си, за да осъзнае, че бе обречена да остане до края на вечерта. Явно бе попрекалил с алкохола и бе толкова пиян, че щеше да се наложи тя да го прибере вкъщи без произшествия. А Хари никога не си тръгваше преди края на всяко събиране.

На последното светско парти, на което бяха отишли, Кейт си тръгна преди баща си — и това й беше за урок. В четири часа сутринта едно такси докара Хари почти в безсъзнание, а отпред на ризата му бе закачена унизителна, набързо надраскана бележка: „Казвам се Хари Бърнел. Пиян съм. Откарайте ме до апартамент Б, Сейнт Мичъл Корт, 172“.

С всеки изминал ден Кейт все повече мислеше за баща си не като за възрастен, а по-скоро като за прекалено едро дете от детската градина. Въпрос на случайност беше кое ще разруши първо мозъка му — алкохолът или старческото оглупяване. А освен това той бе в състояние да бъде изключително твърдоглав, когато беше на себе си.

Докато приближаваше към него, тя забеляза, че баща й носи костюма, който Натали му беше избрала. Макар да приличаше малко на Хенри VIII, както го бе виждала на няколко портрета, Кейт знаеше, че всъщност костюмът бе на италиански благородник, Баптиста Минола. Баптиста беше бащата на красивата Бианка и разбира се, на опърничавата Кейт. Натали бе помислила за всичко.

Хари разговаряше с началника на строителната бригада, Арно Сейнт Джон. Арно и младата му съпруга Гъртруд с въодушевление

приеха поканата за този бал на висшето общество. А Кейт тактично скри от Арно, че дължат това на нея.

Макар да виждаше, че Арно не я харесва особено, Кейт хранише дълбока привързаност към чувствителния креол, който работеше много и изпълняваше прищевките на Хари, без да се оплаква.

Тя имаше и друга причина да го харесва. Макар отдавна да бе престанала да вярва в истинската любов, трябваше да признае, че от досегашните ѝ наблюдения споделените чувства на Арно и Гъртруд най-много се доближаваха до дълбоката обич. И въпреки че бе загубила надежда някога да създаде подобна връзка, Кейт искрено се радваше, че някой някъде има това щастие.

Гъртруд бе застанала малко встрани от двамата мъже и стеснително разговаряше с няколко други жени. Беше облечена в костюм на възпълна английска селянка, носеше на врата си поднос с бонбони и кифлички със сметана. Госпожа Джак Спрат.

Висок над метър и осемдесет и болезнено слаб, Арно беше идеалният Джак. Той също бе с носия на селянин, ала носеше кошница с плодове и зеленчуци, вероятно за да задоволява апетита си под девиза „без мазнини“.

Двамата с Хари бяха увлечени в разговор и Кейт подочу част от него, докато приближаваше.

— Напълни си очите, Арно — подхвърли Хари и кимна към една от преминаващите, прислужници, която носеше сребърен поднос с чаши с шампанско. — Винаги съм харесвал тия френски униформи в черно и бяло. Подтикват мъжа към фантазии, а?

Прислужницата чу достатъчно от коментара на Хари и се изчерви под белоснежната си шапчица. Кейт се почувства ужасно неудобно. Хари можеше да бъде такъв негодник понякога. Дори Арно малко се смути.

— Моите очи и фантазии са насочени единствено към моята Гъртруд — отвърна той с мек креолски акцент. — С всеки изминал ден тя става все по-хубава, докато чака да стане майка; Никоя жена не е толкова прекрасна като нея. Не мислите ли?

Този път Хари се почувства неудобно, укорен тъй учтиво.

Прекалено учтиво, според Кейт.

— Да, Хари — подхвърли тя, щом се присъедини към тях и хвана баща си под ръка. — Трябва да свалиш малко маската си — лигите ти

потехоха. — Кейт леко го оципа по ръката, за да привлече вниманието му.

— Ох! — Той се дръпна и я изгледа с укор. — Е, какво си решила пък сега? Да набиеш и стареца?

— О, не. Не започвай и ти. — Тя въздъхна примирено. — Нямам представа какво си чул, но не аз насиних окото на Натали.

— Насинено око?! Кой е казал такова нещо? Чух само, че си я зашлевила в беседката. Какво е това за насиненото око?

Кейт бе сигурна, че няма да спечели битката. Когато се отнасяше за Натали, Хари винаги бе на нейна страна.

— Няма значение — рече тя. — Сигурна съм, че по-късно ще чуеш всички кървави подробности.

Кейт се извърна към Арно. Лицето му изразяваше страх и недоверие.

— Наистина, Арно — опита да се защити тя. — Всъщност аз никого не съм наранила. Беше недоразумение, това е всичко.

— Сигурен съм в това, госпожице Катерина — кимна енергично младият мъж. — Убеден съм, че казвате истината.

Ала не беше, просто ѝ угаждаше. Чувствата бяха изписани на тъмното му изразително лице. Този млад мъж, когото тя харесваше и уважаваше толкова много, всъщност се страхуваше от нея. Заслужено или не, репутацията ѝ дамгосваше всяко приятелство, което подхванеше.

— Гъртруд може би има нужда от мен. Довиждане.

Арно приближи към съпругата си и двамата тихо размениха няколко думи. Гъртруд хвърли бърз тревожен поглед към Кейт, преди двамата да излязат от залата.

— Какво му става? — попита Кейт, докато ги проследяваше с поглед. — Сякаш се страхува, че ще му откъсна главата и ще я пхна в кошницата, която носи.

— И съвсем основателно — промърмори Хари.

— Какво?! — Няколко души се обърнаха и тя осъзна, че бе повишила тон.

— Винаги го командваш, докато работите — обясни баща ѝ.

Кейт объркано се втренчи в него.

— Какво искаш да кажеш? Той е началник на бригадата, аз съм собственичка на фирмата. Аз съм негов шеф.

— Е, не е лесно за един мъж да преглътне такова нещо. Едно е да се отбиваш от време на време и да помагаш тук-там за обзавеждането и женските работи, но не е необходимо да издаваш заповеди, както правиш.

— Не е необходимо...

Кейт усети как гневът отново я залива, като си спомни за всички трудни решения, които трябваше да вземе през последните шест месеца, когато Хари бе твърде пиян, за да свърши нещо. Спомни си за всички заповеди, които бе изпълнила, и които бяха абсолютно наложителни предвид обстоятелствата, отговорностите, които бе поела на плещите си, проблемите, които бе разрешила. И ето каква благодарност получаваше.

Колко типично за Хари.

Колко типично за мъжете изобщо, ако питаха нея.

— Всъщност май не само лигите ти са потекли — подхвърли тя и демонстративно огледа панталоните му отзад.

— Какво? — Той завъртя глава и опита да огледа задните си части. — Какво искаш да кажеш?

Кейт се завъртя и се отдалечи.

— Май всичките ми роднини не блестят с особен ум — промърмори си тя.

— Господи, какъв е този ужасен шум? — попита Каламити Джейн, застанала заедно с Бъфало Бил до един от френските прозорци, водещи към галерията долу.

Кейт реши, че е намерила убежище в музикалната стая, където бе тихо и спокойно... обаче тишината току-що бе нарушена от най-лошото пеене, което някога бе чувала. Или поне тя си мислеше, че е пеене. А може би някой колеше прасета на горната тераса.

Каламити и Бъфало забързаха навън заедно с още няколко прочути и не толкова прочути двойки, за да проучат какво става. Кейт реши да не помръдва от убежището си и да избегне врявата. Ала само след секунди в стаята надникна Клеопатра и попита:

— Ти ли си Катерина с прекрасното лице и веселия нрав?

— Не. Аз съм Катерина с предменструалния синдром.

— О, извинявай!

Клеопатра изчезна, но само след минутка решиха да се отбият Питър Пан и Уенди.

— Горе на покрива има един мъж — обяви Питър.

— И пита за теб — жизнерадостно добави Уенди.

Макс. Мисълта я накара да потръпне от раздразнение и нещо друго, което точно сега не желаше да определи.

— Кажете му, че няма да дойда, да скача.

Питър и Уенди Свиха рамене и изчезнаха бързо като Клио. Ала воят продължи, а също и стенанията на разстроена китара. Кейт зърна иззад френските прозорци да се събира тълпа. С доста усилия смътно разпозна стиховете на любима нейна фолклорна песен. А той просто я съсипваше.

— За бога — рече си, отвори прозорците и излезе в галерията.

Наведе се през парапета и погледна към Макс, който беше на горната тераса. Беше се ухилил широко, дрънкаше с всички сили на старата китара и пееше поне в пет различни тоналности.

— Какво правиш, по дяволите? — извика тя.

— Правя ти серенада.

— По-скоро ме излагаш. — Кейт дочу кикот сред публиката. — Пиян ли си?

— Само от любов към вас, милейди.

Той отново удари струните и скъса една. Краят ѝ отскочи и го шибна по лицето.

— Ох! По дяволите, заболя ме!

— Макс, някога да са ти казвали, че изобщо не умееш да свириш на китара, а пееш като койот, седнал върху кактус?

— Ами всъщност... да. Казвали са ми такава нещца. Но аз си мислех, че е важен жестът.

— Освен това — продължи тя, — не трябва ли аз да съм на балкона, а ти — долу на земята?

— О, да. Значи това било. Знаех си, че има нещо объркано.

Той отново задрънка на вече петструнната си китара с ентузиазъм, който би събудил възхищение, ако в звуците имаше някаква хармония. Все още наведена през парапета с извърнато нагоре лице, Кейт внезапно усети нещо да я удря между очите.

— Ей, какво... — До крака ѝ бе паднало малко пластмасово триъгълниче.

— Перцето ми! Кейт, май си изпуснах перцето. Би ли погледнала дали можеш да го намериш? Кейт? Кейт? Ей, Ке-е-е-ейт!

ТРЕТА ГЛАВА

На площадката на централното стълбище Кейт откри идеално скривалище — канапе за двама във викториански стил, заслонено от избуялите листа на палми в саксии. Зад пищната растителност едва ли някой можеше да я види, пък и се надяваше, че не биха могли да я разпознаят заради маската.

От тази уютна ниша тя можеше да наблюдава гостите, които слизаха и се качваха по витата стълба, да слуша оркестъра, който свиреше долу в балната зала, и да чака края на тази отвратителна вечер.

Планът беше добър, а също и скривалището. Докато петнайсет минути по-късно не я откри Макс.

— Каква прекрасна идея — рече той, промъкна се ловко зад палмите и седна до нея. Наведе се и отмести малко една от саксиите, като придаде на местенцето още по-голяма уединеност. — Ето. — Макс наклони глава да огледа резултата. — Вече имаме идеално място за натискане.

— Натискане? Какво искаш да...

Преди Кейт да си даде сметка какво прави мъжът, той обви с ръка раменете ѝ, обхвана я с другата през кръста и я придърпа към средата на канапето. Притисна я към себе си и плъзна устни по шията ѝ.

— За бога, престани. Все още съм ти ядосана заради нелепата сцена на балкона. — Тя опита да го отблъсне, но усилието бе толкова слабо, колкото и възмущението в гласа ѝ.

Сладостни тръпки плъзнаха от мястото, където я докосваха устните му, и завладяха цялото ѝ тяло като опиянението от силно уиски в гореща лятна нощ. За момент Кейт се остави да бъде увлечена от фантазията. Ето че се намираше тук, облечена като благородничка от отминало време, съблазняваше я мъж с черна сатенена маска и мускетарски дрехи. Щеше да бъде толкова лесно просто да се наслади

на момента, да забрави студената безцветна реалност и да се потопи напълно в илюзията на едновременната любовна история.

Ала все пак това наистина беше само илюзия, колкото и чаровен да беше илюзионистът. И колкото повече потъваше в този прекрасен сън, толкова по-силно щеше да бъде разочарованието ѝ, когато се събудеше.

По-добре сега, отколкото по-късно, напомни си тя.

— Макс, говоря сериозно — промърмори вяло. Притисна длан към гърдите му, като се стараеше да не обръща внимание на стегнатите му мускули. Изобщо не искаше и да знае дали сърцето му бие ускорено като нейното. — Престани... веднага. Говоря сериозно.

— Дадено.

Той сложи край на съблазнителните милувки тъй бързо, както ги бе започнал. Кейт го изгледа смаяно, когато рязко я освободи от прегръдките си и скръсти ръце, ухилен дяволито.

— Ти... ти престана. — Тя долови разочарованието в гласа си и се наруга, задето не успя да се овладее.

— Разбира се. Аз съм джентълмен. Когато една дама ми каже да престана, преставам. Това е.

— О...

— О? Следа от разочарование ли долавям? Частичка съжаление? Мъничко...

— О, млъкни. Толкова си самоуверен. Смяташ се за...

— Добър в целувките? Така е. Ненадминат съм. — Макс се наведе към нея все още със скръстени ръце. — Искаш ли да се убедиш сама? Това леко млясване в градината днес следобед изобщо не бе достатъчно за правилна преценка.

— Ще ти се доверя.

— Може да лъжа.

— Няма да си първият.

— Огорчение ли долавям в думите ти? — Сложи ръка под брадичката ѝ и я накара да го погледне. Тъй като Кейт не отговори, той добави: — Изглежда някои от моите предшественици не са били честни с теб.

Тя се поколеба. Историята на личните ѝ преживявания не беше книга, която отваряше охотно пред всеки. Но нещо в тъмните му очи ѝ

подказа, че интересът му не бе продиктуван от обикновено любопитство, а от искрена загриженост.

Кейт сви рамене.

— Няма кой знае какво за разказване. Господин Подходящ Номер Едно забрави да спомене, че съществува госпожа Подходяща и три малки Подходящи дечица.

— О, удар под пояса.

— Да, точно това получи от мен.

— Чудесно.

— После господин Подходящ Номер Две ме ухахва достатъчно дълго, за да си присвои незаконно шестцифрена сума от „Бърнел Кънстракшън“, след което ме заряза. Разбира се, преди да разбере за парите. Сега излежава десетгодишна присъда. Както казах, няма кой знае какво за разказване.

— На мен ми се струва достатъчно. Ако бях на твое място, щях да съм много ядосан на мъжете.

— Мъжете? Защо да подхождаме така избирателно? Ние, жените, сме достатъчно глупави, та да ви позволяваме да ни лъжете. Ние сме съучастници в измамата. — Тя замълча и пое дълбоко въздух, за да събере смелост. — Аз вярвам в еднаквите възможности, Макс. Ядосана съм на всички.

Мъжът я изгледа изпитателно, сякаш се опитваше да реши дали говори сериозно, или не. Очевидно си даде сметка, че е била напълно откровена.

— Трудно е, когато си ядосан на целия свят. Ще се съсипеш, Кейт.

Уморената ѝ душа бе разтърсена от истината в думите. Затова ли се чувстваше толкова празна, толкова изцедена?

Ала тя веднага пропъди мисълта. Не, просто работеше прекалено много. Сигурно това беше причината.

— Ако съм уморена, то е защото върша работата на всички и в замяна не получавам почти нищо. Нито благодарност, нито признание.

Мъжът кимна замислено.

— Забелязах. Дори чух Натали да казва, че управлява сама „Бърнел Кънстракшън“. Но през няколкото месеца, през които работих за „Бърнел“, не съм я видял да си помръдне пръста, за да свърши нещо полезно.

— Няма и да я видиш. Натали е убедила Хари, че е парникова орхидея, която със сигурност ще увехне, ако бъде натоварена с някаква отговорност. Той подкрепя схващането за безпомощната жена, защото то съвпада със собствената му остаряла представа за жените — красиви, ала безполезни, освен ако не са в кухнята, детската стая или спалнята.

— Но аз останах с впечатлението, че на нея ѝ се плаща.

— Така е. Тя получава колкото мен. Хари държи петдесет и два процента от компанията. Останалите четирийсет и осем процента са разделени поравно между Натали и мен. И двете получаваме заплати за работата, която вършим... или не вършим, какъвто е случаят със сестра ми.

— Не е чудно, че си ядосана. Как е възможно да се примиряваш с такова нещо?

Кейт замълча, за да се наслади на споделения миг на разбирателство. Никога не бе обсъждала с друг тези въпроси и никога не бе очаквала да получи разбиране и подкрепа, дори да се бе доверила на някого. Това бе такава приятна изненада.

— Примирявам се, защото трябва — отвърна тя. — Не мисли, че не съм споделила с Хари мнението си по този въпрос. Казах му, ала той просто не ме слуша. След като не мога нищо да направя, няма смисъл да продължавам да си удрям главата в каменна стена.

— Така е. Но все пак не е честно.

— Освен това... — Кейт не можа да сдържи усмивката си и се зарадва, че носи маска. Само ако можеше да я носи непрекъснато. — Аз и без това не работя заради парите. Работя, защото ми е приятно. Хари би ни оставил и двете да си седим вкъщи, ако искахме. Обаче тогава щях да пропусна възможност като тази. — Тя обхвана с жест голямата стара къща.

Макс хвана ръката ѝ и сплете пръсти с нейните.

— И нямаше да срещнеш мен, да не дава Господ.

Кейт издърпа ръката си.

— О, да... Да не дава Господ.

— Признай, Кейт. Аз съм добро момче — рече мъжът. Хвана отново ръката ѝ и притисна пръстите ѝ един по един към устните си. — Аз съм добро момче.

— Добро и момче са взаимно изключващи се понятия.

— При мен не са... Макар да съм малко луд. По теб, разбира се.

Той целуна кутрето ѝ, сетне го пое в устата си и леко го докосна с език. Еротични мисли затанцуваха в съзнанието ѝ и руменина заля страните ѝ.

— Как може да кажеш подобно нещо? — попита тя и се постара да не издава, че не ѝ достига въздух. — Та ти почти не ме познаваш.

— Бих искал да те опозная по-добре. Много по-добре. Ти си тази, която ми пречи.

— Възбуждаш ме.

Езикът му се плъзна по дланта ѝ, описвайки чувствени спирали, сетне продължи към китката ѝ. Сякаш огнена лава заля цялото ѝ тяло.

— Да — прошепна мъжът и продължи да гали с език нежната кожа на ръката ѝ. — Също както ти ме възбуждаш, облечена в тази великолепна рокля. Искам да кажа... Представях си, че сигурно имаш хубава фигура, ала с този корсет, който притиска всичко нагоре и... навън... О, господи, едва се сдържам да не...

Той отново обсипа с целувки шията ѝ и плъзна устни към гърдите ѝ.

— Кейт, сладка моя Кейт — прошепна, без да откъсва устни. — Обещай ми нещо.

— Какво? — Тя бе обзета от подозрение и в същото време привлечена неудържимо от блясъка в тъмните му очи.

— Обещай ми първо и после ще ти кажа.

— За нищо на света. Първо ми кажи.

Макс се усмихна, сетне прокара пръст по върховете на гърдите ѝ. Докосването бе толкова леко, че Кейт едва го усети, но бе достатъчно, за да накара сърцето ѝ почти да спре.

— Обещай — дрезгаво прошепна той, — че ще носиш този корсет, когато за първи път се озовем в леглото. Ще направиш ли това за мен, сладка Кейт?

— К-к-какво?

— Чу ме. Ще бъда най-щастливият мъж на света, ако направиш това заради мен.

Преди тя да осъзнае какво става, мъжът притисна устни към дясната ѝ гърда, точно над дантелата на корсажа, където я бе погалил. Докосването бе по-прекрасно от всичко, което бе изпитвала, ала думите на Макс я изплашиха до смърт.

— Не! — Кейт зарови пръсти в тъмната му къдрава коса и го отдалечи от себе си. — Няма! Няма да нося този корсет, нито каквото и да било друго в леглото с теб, Макс Колбърт.

За миг загубил дар слово, той се взря в нея, в сините ѝ очи, докато и двамата опитваха да си поемат дъх и да възвърнат самообладанието си. Сетне отметна глава назад и избухна в сърдечен гърлен смях. Хвана я за раменете и рече:

— Съвсем нищо! О, Кейт, благодаря ти, благодаря ти, малка хитрушо! Ти ме направи най-щастливият мъж на света.

Над рамото му тя зърна две възрастни дами, облечени в костюми отпреди Гражданската война, да се взират през палмовите листа. Очите им бяха широко разтворени зад маските, челюстите им бяха увиснали, очевидно бяха дълбоко скандализирани!

— Нямах това предвид... — Кейт не успя да довърши, защото Макс отново я целуваше, дълго... силно... и страстно.

И се оказа абсолютно прав. Макс Колбърт беше ненадминат в целувките.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седнала на канапето на стълбищната площадка, скрита зад декоративните палми, Катерина Бърнел си помисли, че е човек поне със средностатистическа смелост.

Преди пет години, в склада, където „Бърнел Кънстракшън“ съхраняваше материалите си, избухна пожар. Макар че Хари се паникьоса и забрави да се обади дори в пожарната, а Натали тичаше и пицеше така, сякаш бе пламнал панталонът ѝ, Кейт запази спокойствие. Когато пожарните коли пристигнаха, огънят бе почти потушен благодарение на нея и Арно Сейнт Джон, защото се справиха бързо с пожарогасителите.

После имаше ураган, който предизвика наводнение. Хари само крачеше тревожно из стаите. Натали замина на импровизирана почивка в Ню Йорк. А Кейт се бе катерила по паянтовете стълби, за да закове дъски на прозорците на семейната къща, бе складирала продукти и прясна вода, за да могат да изкарат с Хари почти две седмици.

Да, тя смяташе, че притежава поне средностатистическа смелост. Но явно недостатъчно, за да рискува да се влюби в мъж като Макс Колбърт.

Веднага щом той прекрати целувката, Кейт скочи на крака и се впусна в отчаяно и съвсем не елегантно бягство. Минути по-късно се чувстваше като глупачка, скрила се в тъмнината в една от спалните на горния етаж. Бе притиснала гръб към вратата и дишаше тежко като овчарско куче след уморителен ден на паша.

Чу Макс да минава няколко пъти по коридора, да я вика по име и да говори разни нелепици като:

— Излез, сладка Кейт... където и да си. Няма смисъл да бягаш. Съдбите ни са преплетени и запечатани с целувка. Покажи се, кокиченце.

Господи, помисли си тя, докато опитваше да си поеме дъх, а корсетът се впиваше в ребрата ѝ. Ами ако някой го чуе какви ги

приказва?

Репутацията ѝ, колкото и лоша да беше преди бала, сега бе напълно съсипана, благодарение на истериите на Натали. Трябваше ли Макс да влошава нещата още повече с нелепите си подвиквания?

Всички около нея тази вечер бяха напълно откачили!

След като изчака малко, за да се увери, че Макс е отминал, Кейт понечи да се измъкне незабелязано от стаята, когато изведнъж чу някакъв звук в тъмнината зад себе си. Подскочи и едва не изпищя. Боже мой, нервите ѝ бяха опънати след всички неприятни тазвечерни събития.

— Кой е там? — прошепна тя в мрака. — Кой е? — повтори, след като отговор не последва.

Най-сетне някой изхлипа и отвърна:

— Аз съм. Гъртруд.

— Гъртруд на Арно?

Последва ново хлипане и подсмърчане.

Кейт опипа стената до вратата и откри ключа на лампата. Перна го и стаята се обля в мека розова светлина — още едно от нововъведенията, които бе направила заедно с Макс — бяха свързали старите газови стенни свещници в електрическата инсталация.

В дъното на стаята, седнала на крайчеца на леглото с балдахин, хлипаше госпожа Джак Спрат. Стискаше в ръка няколко салфетки, извадени от кутията на нощното шкафче, и попиваше сълзите, които се стичаха по зачервеното ѝ лице. Бе махнала маската си и русата перука с подскачащи къдрици и ги бе захвърлила на леглото. Късата ѝ черна коса бе смачкана и стоеше като залепена към черепа ѝ.

Кейт я бе виждала да изглежда доста по-добре.

— Гъртруд, какво има? — Тя бе шокирана от пълната промяна във външния вид и държанието на младата жена. Гъртруд често се появяваше на работните обекти с празничен обяд за Арно и го отвличаше за около час. Той се връщаше ухилен до уши, което подсказваше, че си бе получил и „десерта“. За двете години, през които Арно бе работил за фирмата, Кейт никога не бе виждала Гъртруд потисната или в лошо настроение, какво остава пък разплакана.

— Няма нищо — отвърна Гъртруд и събра на топка салфетките. — Просто съм малко уморена, струва ми се.

— Уморена? И откога хората плачат така само защото са уморени?

Тя приближи до младата жена и седна до нея на бялата плетена кувертюра. Макар да не бе съвсем сигурна, на Кейт ѝ се стори, че Гъртруд се отдръпна от нея — съвсем леко — сякаш се почувства неудобно от тази близост.

— Наистина, нищо ми няма — повтори Гъртруд.

— Просто бях изпаднала в самосъжаление, обаче вече го преодолях, госпожице Бърнел.

— Моля те, наричай ме Кейт. Всички ми викат така. Освен когато ме наричат нещо много по-лошо — добави тя с кисела усмивка. Възнамеряваше забележката да бъде комична, ала като всичко, което казваше тази вечер, в думите ѝ прозвуча огорчение.

— Добре... Кейт. — Гъртруд изглеждаше нещастна и Кейт ясно осъзнаваше, че присъствието ѝ кара младата жена да се чувства още по-зле, вместо да ѝ носи успокоение. Защо винаги имаше такова въздействие върху хората?

— Гъртруд, би ли предпочела да изляза?

Веднага щом изрече думите, на Кейт ѝ се прииска да се бе сетила да попита по по-тактичен начин. Много пъти я бяха обвинявали, че е прекалено пряма, рязка, дори груба. Нямахме такива намерения, но просто не виждаше смисъл да се губи време в празни приказки.

От друга страна обаче не искаше да нарани и разстрои такава нежна душа като Гъртруд.

— Исках да кажа... — Тя пое дълбоко въздух и внимателно подбра думите си. — Ако предпочиташ да останеш сама, няма да ти преча.

Гъртруд се взря в салфетките в ръката си и Кейт бе готова да се закълне, че младата жена изглежда уплашена. От какво? От нея?

— Гъртруд, страхуваш ли се от мен? — Ето, направи го отново. Изстреля думите без капчица финес, дипломатичност, такт. Е, това бе един от начините да се стигне до същината на въпроса.

— Ами аз...

Дори елените, които Кейт случайно бе осветявала с фаровете си, изглеждаха по-щастливи от младата жена пред нея.

— Ако се боиш, просто ми кажи.

— О, господи. Госпожице Бър... искам да кажа Кейт. Нямам представа какво искате да ви кажа. Арно толкова много се нуждае от тази работа, сега когато и бебето е на път, а аз...

— За бога, Гъртруд! Няма да уволня Арно, ако не отговориш правилно на въпроса ми. Просто искам да ми кажеш истината. Боиш ли се от мен?

Младата жена бавно кимна и сложи ръка на издутия си корем, сякаш за да се защити. Макар да бе сигурна, че жестът е несъзнателен, болка прониза сърцето ѝ.

— Мога ли да попитам защо? — попита тя колкото можа по-спокойно.

Гъртруд измъкна нова салфетка от кутията.

— Просто... заради нещата, които съм чула.

— Например?

— Например, че... доста крещите на мъжете, които работят за вас. И им казвате, че ако не си свършат работата както трябва, ще ги уволните.

Кейт се замисли над думите ѝ.

— Е, и какво от това?

— Арно казва, че някои са мързеливи и не работят или объркват нещата и наистина трябва да бъдат уволнени. Ала казва също...

— Продължавай.

— Че други много се стараят да ви угодят... но вие продължавате... да им крещите.

Кейт понечи да се разкреци в яростна самозащита, ала осъзна колко глупав би бил подобен подход и навреме си затвори устата. Може би имаше зрънце — съвсем мъничко зрънце — истина в думите на Гъртруд. Имаше моменти, когато губеше търпение и подсилваше заплахите повече, отколкото бе възнамерявала.

Нещо от казаното от Гъртруд се загнезди в съзнанието ѝ и тя поиска да се увери, че е чула правилно.

— Арно казва, че някои наистина се опитват да ми угодят?

— Разбира се. Те са толкова щастливи, че работят за такава преуспяваща компания като „Бърнел Кънстракшън“. Знаят, че фирмата е най-добрата в бизнеса. Искат да се гордеете с тях. Искат и вие да ги смятате за най-добрите.

— Но това е точно така, иначе не бих ги наела. Нито пък щях да им плащам.

Гъртруд сви рамене.

— Тогава може би трябва да им го казвате... от време на време.

— Смятах, че съм им го казала. Обаче сега като ми спомена, струва ми се, че съм по-склонна да им казвам какво не е както трябва, отколкото да изразявам задоволство от добре свършената работа.

Двете жени замълчаха за момент, докато Кейт обмисляше новата информация. При обичайни обстоятелства би се почувствала обидена от тази критика, ала от устата на нежната Гъртруд укорът не бе прозвучал като преценка, а по-скоро като практично мнение.

— Има ли нещо друго, което си чула? — попита Кейт. Искаше да изпие докрай горчивата чаша.

— Че миналата седмица... сте избухнали... и сте изхвърлили сестра си от офиса. Че тя паднала право в прахта и си ожулила коленете. Чух нещо такова.

— Нещо такова, а? Май си чула всички кървави подробности. И предполагам, че Арно ти е разказал всичко това?

— Не, от друг го чух.

— Е, добре, а този друг спомена ли, че причината да изпратя сестра си въщи бе, че тя се появи на работа — в редките случаи, когато това се случва — на строителния обект, облечена в къси панталони и оскъдно горнище с гол кръст?

Очите на Гъртруд се разшириха и Кейт можеше да се закълни, че е отбелязала точка в своя полза.

— Не, той не спомена такова нещо.

— А каза ли ти, че докато я избутвах към вратата, тя падна по стълбите, защото с късите панталони бе нахлузила обувки с десетсантиметрови тънки токчета?

— Не може да бъде!

— Точно така си беше.

Гневни искри проблеснаха в нежните очи на Гъртруд.

— Радвам се, че сте я изхвърлили. Аз дори щях да я бутна надолу по стълбите! Трябва да е много нагла, за да се появява в такова облекло пред мъже. Пред моя мъж.

Внезапно лицето на Гъртруд се сгърчи отново и сълзите се затъркаляха по бузите ѝ.

— Точно в това е проблемът. На света има прекалено много жени като сестра ви — и много от тях са тук на празненството. Толкова са красиви и сексапилни... а погледнете аз на какво приличам! — Тя сведе поглед към издутия си корем и се разрида отново. — Обичам моя Арно, но сега не мога дори да съм красива заради него. Изглеждам ужасно и плача през цялото време... за щяло и нещяло.

— О, Гъртруд. Познавам съпруга ти. Той ще те смята за красива и сексапилна дори да си навлякла бъчва вместо дрехи... както и да изглеждаш.

Наместо да се успокои, Гъртруд като че ли се разстрои още повече, грабна нова салфетка и си издуха носа. Кейт нямаше представа какво да прави — познанията ѝ за бременните жени и начина им на мислене бяха плачевно неподходящи за случая.

В този миг чу някакво раздвижване при вратата. Извърна се и зърна разгневения Арно, застанал на прага, втренчил се към тях с буреносно изражение.

— Какво става тук? — попита и бързо приближи. — Гърти, какво има? Тя ли те обиди? — Преди да дочака отговора на Гъртруд, мъжът се извърна към Кейт. — Защо жена ми е толкова разстроена? Какво сте ѝ направили?

Кейт бе изумена. Ясно бе, че предвид обстоятелствата Арно ще прояви прекалена загриженост, ала да обвини нея?

— Нищо! — изкрещя тя и скочи на крака. — Не съм...

Мъжът я бутна настрана и приближи до Гъртруд, която плачеше още по-силно.

— Гърти, милинката ми. Не плачи, любов моя. Вече всичко е наред. Арно е тук. — Той я привлече в прегръдките си. — Каквото и да е казала или направила госпожица Бърнел, няма да го направи отново, обещавам ти.

— Нищо не съм направила, освен, че се опитах да я успокоя, негодник такъв! — Кейт вече бе изтърпяла повече, отколкото можеше да понесе. Първо бе обвинена, че бие сестра си, сега пък, че тормози бременни жени. Откъде, по дяволите, бе започнала цялата тази лудост?

— Тя само... само... само говореше с мен — успя да изрече Гъртруд между риданията. — Чувствах се дебела и грозна, а Кейт се опита да ме успокои.

Червенина заля лицето на Арно.

— Господи, много съжалявам. Извинявайте, госпожице Бърнел. Помислих си...

— Зная какво си помислил — отвърна тя по-ядосано, отколкото бе възнамерявала. — Помислил си, че съм обидила или наранила жена ти. Това доказва за каква ме смяташ.

Кейт очакваше да ѝ отговори, но наместо това той само сведе поглед към пода. Мълчанието му бе по-болезнено дори от обвиненията. Тя нямаше представа как да заглади неприятната ситуация и реши, че е най-добре да си тръгне. Ала щом осъществи недостойното си бягство, осъзна, че напоследък твърде често ѝ се налагаше да се измъква от неприятни ситуации.

Нещо още по-лошо, имаше чувството, че бе вършила недостойни бягства през по-голямата част от живота си.

От края на коридора Макс Колбърт наблюдаваше как Кейт излезе от спалнята и бавно заслиза по стълбите към долния етаж. Ключалката ѝ глава и увисналите ѝ рамене му подсказаха, че отново се бе случило нещо. Проблемите на Кейт сякаш я следваха от стая в стая, също както не я оставяха и в личните ѝ отношения.

Неспособността ѝ да се разбира с хората го изумяваше. Никога не бе срещал човек, който да е разбиран толкова погрешно. Репутацията ѝ не само беше всеизвестна, но подготвяше неприятностите много преди появяването на младата жена. И макар Макс да бе изключително привързан към Кейт, трябваше да признае, че тя често сама предизвикваше проблемите си. Не познаваше човек, който да умееше до такава степен да държи хората настрана от себе си. Подозираше, че Кейт презира тази си дарба и би се радвала да се отърве от нея. Само да знаеше как.

Впускайки се в аматьор ска психоанализа, той заключи, че за да се защити, преди години Кейт Бърнел бе издигнала около себе си железни решетки. Иронията беше в това, че се бе превърнала в затворник в собствената си крепост и в същото време решетките не можеха да спрат стрелите и копията, които преминаваха лесно и я раняваха тежко.

Той щеше да намери начин да проникне зад тези железни решетки и да спаси нежната дама, изпаднала в беда, независимо дали

тя искаше това, или не. Само трябваше да внимава, докато спасява тази крехка жена от самата нея да не се напъха сам в месомелачката.

ПЕТА ГЛАВА

Катерина бе благодарна за маската, която скриваше сълзите ѝ. Слезе по стълбите, прекоси къщата и излезе в парка. Намери си малко тревисто местенце под гигантски дъбове, провря се през чемширените храсти и се скри там.

Не можеше да си спомни вечер, през която да бе тичала от едно скривалище в друго, откъдето почти веднага да се налагаше да търси следващото. Обикновено не се опитваше да бяга по този начин. Изправяше се срещу онова, което я безпокоеше, провеждаше битката и разрешаваше веднага проблема.

Незнайно защо тази вечер не бе настроена да се бори. Може би причината беше в тази прекалено женствена рокля с корсет и фустанели. Но като седна на пейката от ковано желязо и се втренчи в отражението си в езерцето със златни рибки, Кейт си даде сметка, че неохотата ѝ да започне битка нямаше нищо общо с облеклото ѝ.

Тазвечерните събития я бяха засегнали и наранили повече от всякога. Натали никога не я бе излагала така нагло, и то на публично място. И никога не ѝ се беше случвало човек като Арно, за който имаше такова високо мнение, да храни към нея подозрението, че би наранила някой невинен. Бе преглътнала безчувственото отношение на Натали или поне се преструваше, че е така. Ала Арно беше нещо съвсем друго. Той бе интелигентен, внимателен човек и очевидно смяташе, че е способна на жестокост.

Какво бе сторила, че да си спечели такава репутация? Нима Натали беше права? Нима всички я смятаха за хладна и опърничава?

Един по един спомените нахлуха в съзнанието ѝ. Моменти, когато се бе отнасяла ненужно грубо с хората около себе си, но бе разглеждала държанието си просто като начин за поддържане на висок стандарт. Моменти, когато не бе изразила благодарността си, като си бе казвала, че другите не се нуждаят, нито пък искат да ги хвали. В края на краищата тя не получаваше похвали, защо да ги дава на други?

Получаваха заплатите си на всеки две седмици; то трябваше да им бъде достатъчно.

Спомни си толкова много случаи, когато баща ѝ я бе предупреждавал да сдържа гнева си, да се държи като дама, да говори по-мило и да се отнася към хората около се бе си с повече внимание. Кейт му бе отговаряла, че дамите, които говорят мило и любезно, доникъде не са стигнали. Бе му напомняла, че той самият в продължение на години ѝ бе повтарял колко разочарован е бил, задето се бе родила момиче. Ако жените са толкова ценени, защо тогава е съжалявал, че няма син?

Като се връщаше назад във времето, си спомни болката в очите на Хари. Макар обвинението ѝ да беше справедливо, не бе постигнала нищо, като го изрече, и то с толкова рязък тон.

Да, може би Натали е била права през цялото време. Може би всички я смятаха за кучка.

Ала това, което най-много обезпокои Кейт, бе натрапчивият страх, че вероятно са прави. След като премисли всичко, май и тя беше на същото мнение.

— Извинете, господин Бърнел. Да сте виждали Кейт? — обърна се Макс към Хари, когато разпозна безпогрешно по възпълната фигура. Както и по гръмкия глас, който отекваше в библиотеката и заглушаваше повечето от разговорите на останалите гости.

Откакто преди месеци бе приел ангажимента да работи за „Бърнел Кънстракшън“, Макс бе опитал да се убеди, че харесва Хари Бърнел. Той беше веселяк, въпреки че понякога жизнерадостта му дразнеше. Щедростта му беше затрогваща, макар Макс да смяташе, че част от тази благотворителност щеше да бъде по-добро вложение, ако бе похарчена за голямата му дъщеря.

Той смяташе Хари за едър, бомбастичен самохвалко с добро сърце. Но с него човек трябваше да се въоръжи с търпение.

— Какво каза, синко? — попита Хари и с ръка направи фуния пред ухото си. С другата бе прегърнал през кръста млада жена във френска рокля за кан-кан. Жената явно се чувстваше неудобно от прекаленото внимание на Хари и се зарадва на прекъсването.

— Попитах ви дали сте виждали Кейт — повтори Макс.

— Последния път, когато я видях, тичаше към градината. И то толкова бързо, сякаш роклята ѝ беше пламнала.

Хари се разсмя в ухото на танцьорката. Макс не намери шегата за много смешна, а очевидно и жената споделяше мнението му. Тя опита да се измъкне от прегръдката му, ала той я привлече още поплътено към себе си.

— Мислех да тръгна след нея — продължи Хари, — но тя се движеше твърде бързо за старо момче като мен.

— О, бих казала, че се движиш твърде бързо за старо прас... искам да кажа момче.

Хари бе твърде пиан, за да се обиди. Макс реши да извърши своето добро дело за деня. Обърна се към жената и рече:

— Между другото...

— Джонкуил — услужливо му помогна тя.

— А, да, Джонкуил. Мили те търсеше. Имали нужда от теб в кухнята. Нещо спешно, струва ми се.

— В кухнята ли? — попита Хари. — Защо ще я викат в кухнята? Ти не си от сервитьорките, нали, сладурче?

— Не, не съм, но... — Жената безпомощно погледна Макс.

— Искат да изтанцува кан-кан, докато поднасят тортата — рече младият мъж. — Мисля, че това е изненадата, която Мили е подготвила за стария Чарлз.

— Изненада ли? — засмя се Хари. — Той по-скоро ще получи удар. Колкото по-високо си вдигнеш полата, миличка, толкова по-високо ще скочи кръвното му! По-добре внимавай, сладурче. Аз на твое място бих внимавал!

Макс предложи ръката си на жената и я изведе от библиотеката, преди Хари да се изложи още повече. Колкото повече време прекарваше край Хари Бърнел, толкова по-твърдо ставаше убеждението му каква трудна задача си бе поставила Кейт, като се опитваше да ръководи компанията и да се грижи за баща си.

Той си спомни, че при един спор с нея за някаква дреболия относно обзавеждането на кухнята в Сан Суси, младата жена го бе обвинила, че твърде много прилича на Хари. „Превзет глупак с повече блясък, отколкото съдържание.“ Това бяха точните ѝ думи; спомняше си ги много добре.

Докато извеждаше щастливо освободеното завоевание на Хари от библиотеката, Макс дочу гръмкия смях на възрастния мъж и последвалата неуместна забележка, насочена към някаква нещастна жена в стаята.

Той се закле да направи каквото бе необходимо, за да промени мнението на Кейт за него. За нищо на света не искаше да ѝ напомня за Хари.

Когато Кейт вдигна поглед от отражението си в езерцето и зърна Макс, застанал пред нея — тъмен мъжествен силует върху фона на светлините от терасата — изпита смесени чувства, все силни и плашещи.

Зарадва се, че няма да бъде сама с неприятните си мисли, че ще има компания. Че именно Макс бе нарушил уединението ѝ. Ала собствената ѝ радост я изпълни с подозрения. Хубавите неща бяха нетрайни. Особено когато бе замесен мъж.

Изпита благодарност и се почувства поласкана, че той бе тръгнал да я търси, че бе дошъл, без да го вика, сякаш бе усетил нуждата ѝ. От друга страна, защо бе тук? Въпреки всичките си романтични представи, тя чувстваше, че трябва да разсъждава трезво. Никой мъж не преследваше жена толкова настоятелно, колкото я преследваше Макс, освен ако нямаше задни мисли. Хари и собственият ѝ опит я бяха научили на това. Колкото и да ѝ се искаше Макс да бе дошъл от алтруистични побуди, не би могла да бъде толкова наивна, че да повярва такова нещо.

И от всички завладели я чувства срамът бе най-силен. Когато мъжът навлезе под балдахина от листа, Кейт ридаеше. Той я бе чул. А ето че сега бе станал и свидетел на унижението ѝ.

Катерина Бърнел почти никога не плачеше. И със сигурност не го правеше в присъствието на други хора. Беше ѝ ужасно неприятно да я видят в такова състояние.

Мъжът се изкашля и колебливо приближи към пейката.

— Търсих те навсякъде, Кейт — рече. — Може ли да седна при теб?

Учтивият въпрос я изненада толкова много, че тя спря да плаче. Това сякаш не бе същият мъж, който я бе натискал зад декоративните палми.

Не че имаше нещо против натискането, ако трябваше да си признае честно.

— Ами... да... така мисля.

Кейт бавно се премести в единия край на пейката, за да му направи място. Но главната причина да се премести беше, за да се скрие по-дълбоко в сенките. Макар да бе с маска, не искаше той да види подутото ѝ от сълзите лице.

Ако забележеше, щеше да започне да задава въпроси, на които тя не искаше да отговори дори на себе си, какво остава на него.

— Каж ми, сладка Кейт, защо плачеш? — В мрака гласът му прозвуча нежно и успокоително.

Дотук с избягването на нежеланите въпроси, помисли си с въздишка младата жена. Понякога откритостта на този мъж беше освежаваща, ала често пъти я обезоръжаваше и объркваше. Не знаеше ли той светските хитрости? Нямах ли представа от игрите за спасяване на достойнството?

— Няма нищо — отвърна тя, предизвиквайки го с нагла лъжа. Ако той имаше намерение да наднича в душата ѝ, не беше длъжна да го улеснява.

— Ти не си от хората, които плачат без причина — рече Макс. — Моля те, обясни ми.

Нежността в гласа му я извади от равновесие.

Наместо да се стегне и да се бори срещу появилата се помежду им близост, наместо да се преструва на хладна и самоуверена, Кейт избухна в още по-силни ридания.

Изведнъж в ръката му се появи носна кърпичка. Подаде ѝ я и тя благодарно си издуха носа.

— Просто и седях тук и размишлявах — подзе Кейт, надявайки се, че тази пикантна новина ще го задоволи, макар в същото време да бе убедена, че това няма да стане.

— За какво?

— За мен.

— За теб, значи. Това е една от любимите ми теми. — Той я прегърна през раменете. — Да поговорим за теб, Катерина.

Тя отблъсна ръката му.

— По-добре да не говорим. В момента това не е от любимите ми теми. Напротив.

— Май си имаме зъб, а?

— Защо не? Всички останали ми имат зъб. — В гласа ѝ се долавяше самосъжаление.

Кейт трепна и зачака да бъде укорена за това.

— Но не и аз.

Думите я трогнаха дълбоко. И прозвучаха съвсем искрено. Ала от детските си наблюдения и опита си на зрял човек тя бе научила, че хората, особено мъжете, рядко бяха откровени дори за половината от нещата, които казваха.

— Ако наистина е така — продължи Кейт с пресилена безгрижност, — това е защото не ме познаваш достатъчно добре.

— Познавам те по-добре, отколкото предполагаш. Например много добре зная откъде идва този твой гняв.

Не ѝ се искаше да следва тази насока на разговора. Беше твърде болезнено. Но не можеше да устои на изкушението да изслуша прозренията му.

— Добре, доктор Зигмунд Колбърт — рече тя, — кажете ми. Разкрийте ми истинските корени на моя гняв, първопричините за тази ярост. Нека изпия горчивата чаша докрай.

За момент Макс не каза нищо, само се взря в нея.

— Господи, много те бива в сарказма — рече накрая. — Прекалено много... Ако разбираш какво искам да кажа.

— Благодаря.

— Нямах намерение да прозвучи като комплимент.

— Е, след като видя фаталния недостатък на характера ми, може би вече и ти ще ми имаш зъб.

— Нищо подобно. Сарказмът ти, гневът, цинизмът — всичко това е димна завеса, която спускаш, за да ни попречиш да погледнем вътре.

— Колко проникателно от ваша страна, сър. И какво великодушно тълкувание. Повечето хора просто отбелязват, че съм саркастична зла кучка.

— Малцина мислят така и може би трябва да вземеш предвид факта, че е в тяхна полза да те представят по този начин.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че когато се ядосаш и влезеш в ролята на опърничавата, това те поставя в идеално положение да се превърнеш в

тяхна изкупителна жертва.

Хладен влажен ветрец раздвижи листата на дъбовете и ги накара да зашепнат нежно. Увиснал от чепатите клони, испанският мъх се залюля — фина черна паяжина, през която преминаваше златистата светлина от газовите лампи на терасата. Кейт потрепери и обхвана раменете си.

— Студено ли ти е?

— Не. Просто тръпки ме побиха — отвърна тя, спомнила си за Натали, Хари и поредния мързелив работник, когото беше уволнила. Да я определят като зла и опърничава им беше свършило добра работа. Докато можеха да обвиняват лошия ѝ характер, не бяха длъжни да поемат отговорност за собствените си действия.

— Разбирам защо го правиш, Кейт — рече Макс и отново я прегърна през раменете. Този път тя не то отблъсна. Жестът бе по-скоро приятелски, отколкото любовен. Усещането беше толкова приятно...

— Защо правя какво? — попита Кейт.

— Защо избухваш в ярост.

Тя искаше да знае, ала се боеше да попита. Затова замълча и зачака той да продължи.

— Реагираш гневно, защото си наранена.

— Наранена! Не съм наранена! — Кейт скочи на крака и се отдалечи заднишком, докато гърбът ѝ опря в живия плет. — Натали е тази, която е винаги засегната, хленчи и циври като глупачка. Аз не съм такава.

— Не, не си. Натали не е наранена — тя просто се преструва, за да постигне своето. Ти, от друга страна, наистина кървиш вътрешно, защото Натали и Хари...

— Млъкни! Грешиш. Тези глупаци не могат да ме наранят. Просто се ядосвам!

— Могат да те наранят и го правят през цялото време. Способни са да те наранят, защото ги обичаш.

— Не е вярно! Нищо от това, което казват, не може да ме засегне. Просто ми омръзва тяхната глупост и... — Тя не можа да довърши тирадата си, защото за свое дълбоко унижение, ридаеше твърде силно.

Макс стана от пейката и приближи до нея. Подаде ѝ кърпичката, която бе изпуснала на земята. Бавно свали маската ѝ и избърса с палец

сълзата, търкулнала се по бузата ѝ.

— Щом не можеш да бъдеш наранена, сладка Кейт, защо плачеш?

Неспособна да измисли умен отговор, тя каза първото нещо, което ѝ хрумна.

— Ти си виновен... Защото си толкова добър към мен. Престани! Веднага! — Кейт грабна маската си и опита да отблъсне ръката му, но той хвана китката ѝ и здраво я стисна.

— Не — каза. — Няма да престана. Крайно време е някой да бъде добър към теб и не виждам защо да не съм аз.

Макс я привлече в прегръдките си. Сякаш утешаваше малко дете, започна да я целува по косата, по челото, по мокрите от сълзите страни.

— Горката Кейт — прошепна. — Винаги е трябвало да бъдеш силна. Ала с мен не е необходимо да си силна, Катерина. Просто бъди с мен. Просто бъди.

Просто бъди. Думите отекнаха в съзнанието ѝ, когато той я притисна към гърдите си. Просто бъди.

Да бъде част от влажния нощен вятър. Да бъде част от успокоителния мрак. За един кратък, безценен момент, да бъде част от друго човешко същество, да го чувства до себе си, да усеща опората и безмълвната му подкрепа. Някой друг, който би могъл да бъде силен и да поеме нейната роля за един благословен миг. Някой, който я разбираше и като по чудо изглежда приемаше всичко, което виждаше.

Някой, който държеше толкова на нея, та ѝ предоставяше свободата просто да бъде.

Кейт пусна маската и всичко, което тя представляваше, на земята, сетне обви ръце около врата му.

— Благодаря ти — прошепна и притисна устни към неговите. Целуна го дълго и страстно, опитвайки се да задоволи нуждата, която Макс събуждаше у нея. Но колкото по-дълго се целуваха, толкова по-силно се разпалваше желанието ѝ. — Моля те — задъхано прошепна тя и прокара длани по гърдите му, по раменете, по гърба, наслаждавайки се на стегнатите му мускули. — Моля те...

Не беше нужно да го моли отново. Миг по-късно двамата лежаха на меката влажна трева и той развързваше стегнатите шнулове отпред на роклята ѝ.

Изведнъж Кейт отново задиша свободно и усети топлите му пръсти да се плъзгат по голите ѝ гърди, да галят копринените зърна, докато удоволствието се разля като жарава по тялото ѝ.

— Това ли искаше, Кейт? — попита Макс с познатата ѝ заядлива нотка в гласа. — Това ли имаше предвид?

Поднасяше я, ала изобщо не я беше грижа.

— Да — задъхано изрече тя и притисна главата му към гърдите си.

Той охотно се подчини и езикът му повтори милувките на ръцете. Усещането беше божествено, но събуждаше още по-силен копнеж, наместо да го удовлетвори.

За първи път, откакто се помнеше, Кейт си позволи напълно да се наслади на удоволствието да докосва мъж, ръцете ѝ се плъзгаха и изучаваха разликите на телата им. Надиплените поли бяха отметнати настрана. Не след дълго тревата наоколо се покри с необичайни, старинни части от облеклото, захвърлени при отдаването на нужди, твърде дълго останали неудовлетворени.

За един кратък миг тя си помисли колко компрометирани щяха да бъдат, ако някой от гостите на Мили и Чарлз ги откриеше тук, търкалящи се по моравата като двама развратници. Ала нейната репутация бездруго беше съсипана заради тазвечерните събития. Това щеше да бъде само малко снопче съчки за погребалната клада на клюкарите.

Когато всички бариери бяха премахнати и двамата лежаха притиснати, с пламнали тела, Макс спря за миг, сякаш обзет от колебание, и се взря в тъмосините ѝ очи.

— Това ли искаш, Кейт? — попита, застинал в очакване. — Сигурна ли си?

Вместо отговор тя нетърпеливо го привлече към себе си, в себе си.

Беше сигурна, да. Никога през живота си не се бе чувствала толкова сигурна.

Едва по-късно, когато лежаха леко отдалечени един от друг, телата и страстите им се бяха охладили и първите капки студен дъжд се застинаха по кожата им, Кейт започна да изпитва съмнения. Нещо

толкова хубаво не можеше да бъде трайно. Трябваше да има уловка.
Винаги, винаги имаше уловка.

ШЕСТА ГЛАВА

— Кой пълен тъпанар реши да ни настани петимата на една маса? — промърмори Натали, облиза чесновия сос от скаридата и я пъхна в устата си. Сетне си гребна стрида от черупката и я опита. — М-м-м... Много е вкусно.

Щом удари полунощ, всички гости свалиха маските си — всички с изключение на Натали, която отказа заради насиненото си око. Настроението ѝ бе отвратително като синината и тя изглежда не полагаше никакви усилия да прикрие чувствата си.

Напълнили чиниите си от богатия бюфет, гостите бяха настанени на масите, разпръснати в галерията и трапезарията, както и на покритата част от терасата.

Кейт със задоволство откри, че нейната маса бе в края на галерията, недалече от мястото, където с Макс току-що се бяха насладили на срещата си. Едно-единствено нещо разваляше прекрасния момент, и то не беше нежният дъждец, сипещ се отвъд стряхата.

Беше присъствието на Натали. Както винаги по-малката ѝ сестра със сигурност щеше да бъде главен дразнител. Кейт нахлузи емоционалното си въоръжение и реши да мине в отбрана през останалата част от вечерта. Никаква настъпателна тактика.

— Мисля, че домакинята ни е подредила как да седнем — обясни колкото можеше по-спокойно. — Мили може би е останала с погрешното впечатление, че ни е приятно да сме заедно. Колко глупава жена.

Против убеждението си, Кейт зае мястото си срещу Натали. Лилавите картички със златни букви бяха съвсем красноречиви — намерението на Мили е било всички от семейство Бърнел и кавалерите на сестрите да седнат заедно.

О, каква радост!

След като галантно настани Кейт, Макс седна до нея. От другата страна на малката масичка седнаха Хари и киселият ухажор на Натали.

Кейт се зачуди какво ли биха казали баща ѝ и Натали, ако я бяха видели как само преди минути навличаше обратно дрехите си, след като бе любила страстно и необуздано на моравата. Зачуди се дали бе изписано на лицето ѝ, това новооткрито чувство за свобода и енергичност. Можеше ли някой да каже, само като я погледне, че се бе променила завинаги?

Тя крадешком извърна очи към Макс и срещна погледа му. Двамата избухнаха в смях. Звукът беше интимен и познат на Кейт, но Натали не пропускаше нищо, цялата в слух.

— Вие двамата изглежда добре се разбирате — подхвърли момичето с леко безпокойство.

— Да, така изглежда — промърмори Кейт и си избра репичка от вкусната салата в центъра на масата. — А вие с Лученцио забавлявате ли се добре?

— С кого? — Натали изглеждаше объркана.

— Лученцио — отвърна Роджър и обърна поредната чаша с уиски. — Забрави ли, че тази вечер аз съм Лученцио? Ухажорът на хубавата Бианка. Това си ти.

Натали се ухили.

— О, да... Бях забравила.

— Всички тези италиански имена се помнят толкова трудно — оплака се Хари и бодна парче телешко месо. — Всъщност защо трябваше да сме облечени по този начин?

Кейт трепна, ала не каза нищо. Този път бе твърдо решена да овладее гнева си на всяка цена. Тъй като Натали не отговори, обади се Макс:

— За да може Натали да постави в неудобно положение и да унизи сестра си.

— Ха — подхвърли Натали. — Не е необходимо някой да поставя Кейт в неудобно положение. Тя се справя чудесно и сама.

Кейт отново обузда гнева си. Щеше да спечели тази битка по един или друг начин.

— Няма значение как сме облечени и защо — отбеляза тя. — След като сме тук, бихме могли да се забавляваме, ако е възможно.

— Не е лесно да се забавляваш, когато нещо те боли — рече Натали и драматично сложи ръка върху дясната част на маската си. —

Наистина, Кейт, не биваше да ме удряш по този начин. Това беше груба и долна постъпка.

Кейт хвърли поглед към Макс и с изненада установи, че той изглеждаше по-ядосан от нея самата. Бе възмутен в нейна полза — какъв прекрасен обрат на събитията.

— Стига, Натали — рече строго Макс. — Двамата с теб прекрасно знаем какво се случи с окото ти.

Натали се сгърчи на стола. Роджър си наля ново питие от коженото шише в туниката си, а Хари като че ли се събуди за момент от своя алкохолен ступор.

— Какво говориш? — обърна се той към Макс.

— Не се тревожете, господин Бърнел. Просто една малка тайна между мен и Натали.

Хари изпитателно се взря в Макс.

— Каква?

— О, стига, татко — срязва го Натали. — Няма значение. Макс си направи малка шега, не твърде смешна обаче. Мисля, че е загубил чувството си за хумор. Изглежда твърде дълго е бил в компанията на Кейт.

Кейт усети гневът ѝ да се надига като приливна вълна. Но преглътна изкушението. Никога вече. Никога вече. Щеше да се държи като дама, пък каквото ще да става. А ако се съдеше по кръвното ѝ налягане, като нищо можеше да ѝ се случи нещо неприятно.

— Знаеш ли, Натали — намеси се Роджър и се изправи на треперещите си крака. — Иска ми се... — Той протегна ръка и стовари юмрука си на масата. Чиниите и приборите затракаха, чашите затанцуваха ѝ всички гости от съседните маси се извърнаха и се втренчиха в тях. — Иска ми се просто да оставиш сестра си на мира! — Той направо изкрещя последните думи. Сега вече всички се взираха в тях онемели. Единственият звук бе тихото потропване на дъжда. — Тя нищо не ти е направила — продължи мъжът. Гласът му леко трепереше, ала бе шокиращо силен. — Или поне нищо, което да не си заслужила. Ти безсрамно излъга за насиненото си око. Прекрасно знаеш как се удари.

Натали протегна ръка, сграбчи мъжа за ръкава и се опита да го дръпне да седне.

— Роджър, миличък, струва ми се, че си пийнал малко повече — изрече сладко като викториански коледен ангел. — Защо не седнеш и не...

— Не искам да седна. Искам да престанеш да ме командваш, жено! Изтърпях достатъчно!

Хари се надигна от стола си и пристъпи към нещастния ухажор на малката си дъщеря.

— Синко, струва ми се, че не бива...

— Оставете ме на мира, господин Бърнел. Вие сте виновен за всичко това, защото сте разглезвали Натали година след година и сте се отнасяли към Кейт като към втора категория гражданин. Би трябвало да се срамувате от себе си.

Кейт просто седеше на мястото си, зашеметена и безмълвна като всички останали, нямаше представа какво да каже или да направи. От една страна ѝ беше много приятно, че този млад човек, когото бе смятала за напълно безхарактерен, се бе намесил да я защити. И то пред всички. Но в същото време Кейт чувстваше дълбокото унижение на Натали. Тъй като наскоро бе преживяла подобно нещо, не можеше да не изпита съжаление към сестра си.

Ала не я съжаляваше чак дотам, че да спре Роджър, който продължи тирадата си.

— Има още нещо, което искам да кажа. — Роджър се изпъчи като петел, който се готви да оповести настъпването на утрото. — Явно не познаваш добре произведението на Шекспир, иначе би осъзнала колко е глупаво от твоя страна да подготвиш цялото това представление за „опърничавата“. Ако беше внимавала повече в часовете по английска литература в гимназията, щеше да знаеш — шекспировата Катерина всъщност изобщо не е опърничава. Тя е прекрасна жена, но семейството ѝ се отнася лошо с нея. Ако има истинска кучка в цялата история, това е по-малката сестра Бианка. Добро разпределение на ролите, Натали.

Кейт забеляза как гъста червенина заля бузите на Натали. Не знаеше оправдана ли да се чувства, или да страда заради сестра си. Реши да бъде честна и да се потопи в сладкото удоволствие от реабилитацията.

Приключил с изказването си, Роджър блъсна стола си назад и се отдалечи с леко несигурни, ала решителни крачки. Натали се озърна и

забеляза, че всички са насочили погледи към нея. Момичето избухна в истерични ридания, скочи и се затича след Роджър.

Хари ги последва, мърморейки си:

— О, господи! Господи! Сладкото ми захарче, чакай татко.

— Не се безпокой — прошепна Макс в ухото на Кейт, докато двамата наблюдаваха как Натали изчезва във вихър от розово кадифе, а Хари бърза след нея. — Тя си го заслужава. Всяка дума.

Кейт стана, напълно забравила за вечерята си.

— Може би трябва да отида при нея. Изглеждаше доста разстроена.

Макс също се изправи и обви ръка около кръста ѝ.

— Имам по-добра идея, милейди. — Той се поклони галантно и кимна към балната зала. — Да потанцуваме.

— Не би трябвало да се забавлявам толкова — рече Кейт, докато двамата с Макс се плъзгаха по блестящия кипарисов под на балната зала, описвайки широки кръгове. — Не и когато сестра ми е някъде горе, вероятно просната на някое легло, където ще си изплаче очите.

— Защо не? Тя просто прави това, в което най-я бива — засмя се Макс, завъртя я в прегръдките си, целуна я по бузата и се понесе напред в ритъма на жизнерадостна полка.

— Жесток си — рече Кейт, като се постара да спазва такта. — Натали е малката ми сестра. Не мога да не се безпокоя, че може да...

— Е, тя не е моя сестра, нито по-малка, нито по-голяма и аз не искам нито да говоря, нито дори да мисля за нея. Танцувам с най-красивата жена на това парти и искам да се забавлявам... ако нямаш нищо против.

Против? Как би могла да има нещо против, след като той току-що я бе нарекъл най-красивата жена тук? В миналото бе обвинявана за много неща, но „красива“ не присъстваше в списъка. Разбира се, той просто я ласкаеше, ала тази вечер Кейт нямаше да мисли за това. Не и под златистата светлина на канделабрите. Не и когато във въздуха витаеше магията на карнавала.

Тя се засмя и се зачуди как само с един дяволит поглед Макс бе в състояние да я превърне в малко палаво момиче. А Кейт нямаше нищо против. Беше невъобразимо приятно да не се налага през цялото време да бъде толкова сериозна, трезвомислеща, делова. Харесваше ѝ как

детето в него успяваше да убеди малкото момиченце в нея да излезе да поиграят заедно.

Как бе могла да го смята за безочлив, празен и глупав? Той изобщо не приличаше на Хари. По-късно, когато този делириум на безбрежно щастие попреминеше, щеше да се извини на Макс, задето го бе сравнила с Хари толкова несправедливо. Наистина не беше честно. Двамата нямаха почти нищо общо. Слава богу.

Полката свърши и оркестърът засвири бавен романтичен валс. Макс я притисна в обятията си и тя усети топлината на тялото му. Споменът за срещата им в градината нахлу в съзнанието ѝ. Отново я завладя неудържим копнеж. Толкова скоро бе изпитала пълно удовлетворение и ето че жадуваше за още. Кейт никога не се бе смятала за сексапилна, нито дори за чувствена жена — до тази вечер.

Тази вечер би могла да повярва и да се надява на всичко.

Докато се носеха из балната зала, тя имаше чувството, че я носи бляскава въртележка, замаяна от щастие, което бе сигурна, че няма да трае дълго. Но за първи път в живота си Кейт бе твърдо решена да не позволи на съмненията и страховете да помрачат радостта ѝ.

Утре можеше да открие, че всичко е било илюзия. По-късно можеше да разбере, че Макс не е такъв, какъвто изглежда. Че няма нищо общо с чувствения и нежен любовник, мъжът, за когато винаги бе копняла, мечтания любим.

Утре щеше да има много време, за да слезе от облаците. Тази вечер обаче ѝ се искаше да полети още малко.

Когато удари един часът, Хари Бърнел се покачи на близкия стол — доста рисковано начинание — и обяви пред всички, че има да съобщи нещо много важно.

В другия край на балната зала Кейт трепна, доловила по гласа му колко е пиян. Обърна се към Макс, който току-що бе донесъл две чаши пунш от трапезарията.

— Имам неприятното усещане, че семейството ми ще се изложи поне още веднъж тази вечер — рече тя.

Макс забеляза как Хари се олюля на стола.

— Има голяма вероятност — кимна той. — Да идем да го свалим оттам, преди да е паднал и счупил нещо.

— Например главата си?

— Всъщност притеснявах се повече за онези вази от епохата Мин до камината. Невъзможно е да се намерят такива.

— Разбрах. Да вървим.

Двамата забързаха към Хари, ала той вече беше започнал важното си съобщение, което очевидно се струваше забавно на всички около него. На тълпата очевидно ѝ допадаха странностите на семейство Бърнел.

Но не и на домакините.

Мили стрелна Кейт с предупредителен поглед, сякаш ѝ казваше: „Следващия път, когато ти или някой от откачените ти роднини стане за посмешище, ще изхвърля всички ви“.

— Дами и господа — избоботи Хари. Гръмкият му глас отекна в залата. — Имам да ви кажа нещо, така че съберете се насам.

— Хари, слез оттам — рече Кейт и го дръпна за туниката. — Ще паднеш и ще се нараниш.

— Отдръпни се, момиче. Прекъсваш речта ми. Както казвах...

— Господин Бърнел, моля ви. — Макс го сграбчи за ръката и се опита да го накара да слезе. Ала Хари беше силен стар чудак и не бе лесно да бъде поместен против волята му.

— О, това си ти, Макс — грейна възрастният мъж. — Радвам се, че си тук. Слушай. Това е много важно.

Макс се обърна към Кейти прошепна:

— Може би е по-добре да го оставим да свърши речта си и да слезе сам. Мисля, че така ще бъде най-лесно.

Кейт кимна и усети, че отново се изчервява. При това положение можеше напълно да се откаже да слага руж.

— Както много от вас сигурно са забелязали — продължи Хари, — не се подмладявам. Както и всички вие, тъй че изтрийте тези глупави усмивки от лицата си. Приличате на козли, загризали трънаци. — Хари се килна надясно и Кейт се втурна да го подкрепи, но той навреме изправи курса. — И тъй като остарявам, реших, че е време да се оттегля и да оставя бизнеса си на по-младите. Те имат повече енергия, отколкото им трябва, така че нека я вложат в нещо полезно.

Кейт застина с отворена уста, сърцето ѝ заблъска в ушите. Не беше сигурна, че е чула добре. Обърна се към Макс и прошепна:

— Че ще се оттегли ли каза?

Макс кимна.

— Както някои от вас знаят — а други не, защото не е тяхна работа — аз притежавам лъвския пай от тази компания, а останалата част е разделена между дъщерите ми. Свършихме добра работа по тази къща, както можете са уверите сами, и аз смятам, че това е едно прекрасно постижение, с което мога да приключа кариерата си.

Няколко души изръкопляскаха, изразявайки одобрението си за реставрацията на къщата. Кейт усети старата гордост да се надига в гърдите ѝ. Тази вечер бе вълшебна в толкова много отношения.

— Тази последна задача не беше лесна и аз нямаше да се справя сам — продължи Хари. — Имаше доста проблеми, които трябваше да разрешим, използвахме много нови идеи, преработихме някои стари. Не, нямаше да успея да свърша всичко сам. И за да изразя благодарността си за добре свършената работа... — Той разпери ръце във великодушен жест и едва не се прекатури от стола.

Кейт чувстваше как сърцето ѝ бясно блъска в гърдите. Това е. Най-сетне получаваше публично признание за приноса си. И Хари бе избрал за това именно бал с маски... Идеше ѝ да го свлече от стола и да покрие с целувки румените му лице.

— За да изразя моята голяма благодарност, искам да съобщя, че оставям контролния пакет акции на човека, който ми помогна да превърна „Бърнел Кънстракшън“ в това, което представлява днес — Максимилиан Колбърт.

Отначало в залата настъпи пълна тишина. Сетне се чува изкашляния, шумолене на поли, откъслечен шепот. Кейт не бе в състояние да помръдне, не можеше да си поеме въздух. Бе сигурна, че сърцето ѝ е спряло напълно.

— Макс? — Тя смаяно се втренчи в Хари. — Макс?

Хари скочи от стола и несигурно се приземи до нея.

— Да, Макс. Реших, че той е идеалният човек за тази работа. Хубаво е, че двамата се разбирате така добре. Така ще стане съвсем лесно и безпроблемно, а?

Той протегна ръка към Макс, лицето му грееше от самодоволство.

— Поздравления, млади човече — рече. — Току-що получи безплатно цяла компания, с всичките ѝ добавки. Как се чувстваш?

Кейт пристъпи между двамата и сграбчи протегнатата ръка на баща си.

— Какви ги говориш? — попита. Гласът ѝ трепереше от ярост. — Шегуваш се, нали?

— Моля? — Хари я изгледа озадачено.

— Ще прехвърлиш твоя дял от компанията — контролния пакет — на непознат човек? — Гласът ѝ се извисяваше дума след дума с нарастването на гнева ѝ. — През всички тези години аз си скъсах задника от работа заради теб, Хари, а ти ще оставиш дела си на някой, който дори не е от семейството?! Човек, който е работил с нас само на един обект? Една-единствена скапана реставрация? Това ли искаш да кажеш?

— Не мога да оставя дела си на теб — отвърна Хари. — Не си очаквала това, нали?

— Защо не? Защо да не може на мен?

— Защото... — Той протегна ръка и я потупа по главата, сякаш успокояваше нещастно кученце. — Защото ако оставя дела си на теб, сестра ти Натали ще се разстрои. А не мога да го оставя на нея. Очевидно не ѝ допада да изпълнява дори дребните задължения, с които е натоварена в момента. Освен това и двете сте же...

— Не! — Кейт протегна ръка, сякаш да се защити от удара, който щеше да нанесе думата. — Не казвай това! Не искам да те чувам да изричаш подобно нещо. Всъщност ако те чуя да го казваш, никога няма да бъда в състояние да ти простя.

— О, стига, Кейти. Приемаш това прекалено навътре.

— А ти си себичен, безразсъден стар глупак — избухна младата жена. — В продължение на години ходя след теб и оправям глупостите ти, без дори да ти кажа, за да не нараня мъжкото ти достойнство. Да видим дали Макс ще бъде толкова търпелив. — Макс... Ужасна мисъл прониза съзнанието ѝ. Мисъл, която бе отвратително правдоподобна. — Ти си знаел — насочи тя гнева си към своя любовник. — Знаел си през цялото време. Затова ме прельсти. Да я размекнем, преди старецът да пусне бомбата. Затова ли беше всичко?

Кейт не изчака отговора на Макс. Когато се извърна да излезе, забеляза, че балната зала бе пълна с любопитни гости, насочили погледи към нея, шокирани, както винаги, от тъй недостойното ѝ за една дама избухване. Ала този път тя бе твърде наранена, за да я е грижа.

— Що се отнася до мен, и двамата можете да вървите по дяволите — подхвърли Кейт през рамо към баща си и бившия си любовник. Сетне добави към останалите в залата. — Всъщност всички можете да идете да танцувате с дявола в червена рокля. Каквото и да означава това.

СЕДМА ГЛАВА

— Кейт, не можеш да стоиш тук на дъжда! Гърми и се святка. Ела веднага вътре!

Кейт се опита да не обръща внимание на Макс, но никак не беше лесно, защото той я бе хванал за ръката и я теглеше през моравата към предните стълби на Сан Суси. Всяка стъпка бе мъчителна битка. Тя не искаше да помръдне.

— За бога, съвсем мокра си — дръпна я отново мъжът. Кейт заби токчета в моравата и отказа да се помести. — Ако останеш навън, ще хванеш пневмония и ще умреш.

Тя приближи лице към неговото — дъждовна вода се стичаше от носовете им — и изкрещя, за да надвика грохота на бурята:

— Е, и какво от това? Какво те засяга теб?

— Случайно имам много чувствителна съвест — извика в отговор мъжът. — И нямам намерение да прекарам всеки бал преди Марди Гра, припомняйки си как съм те оставил да умреш.

— Господи, наистина си много чувствителен!

— Права си. Ще вървиш ли, или аз да те придвижа?

— Само се опитай и ще свършиш с тестиси наместо сливици.

— Кейт, започвам да губя търпение. Влизай вътре и ще обсъдим всичко като зрели хора.

— Чакам прислужника да докара колата ми. Ще се прибера вкъщи и ще си легна. Някой от вас двамата с малката ми сестричка може да откара милия татко вкъщи — на калника на колата си, ако искате, не ме е грижа. Точно в момента най-малко ми се иска да разговарям с вас, тъй наречените зрели хора. Вие сте откачени, всички до един.

— Кейт, нямах никаква представа за решението на баща ти. Наистина. И само за твое сведение, смятам, че е неразумно да се поставя друг човек, освен теб, начело на компанията. Смятам да кажа това на Хари.

Светкавица проблесна точно над главите им, освети моравите и портите от ковано желязо, на които бяха изписани инициалите на имението. Кейт усети, че се разколебава и това нямаше нищо общо с факта, че тежкия ѝ костюм бе подгизнал и студът проникваше до костите ѝ.

— Кога? — извика тя.

— Кога какво?

— Кога ще му кажеш?

— Веднага. Идваш ли с мен вътре?

Кейт се замисли над предложението. Повече от всичко на света ѝ се искаше да чуе как Макс поставя Хари на място. Ала перспективата да се върне обратно в къщата с вида на удавен в канализацията плъх не ѝ се струваше никак примамлива.

— Не, ти върви. Аз просто искам да се прибера вкъщи, да се изсуша и стопля.

— Поне ела на верандата, докато чакаш за колата си. — Той пусна ръката ѝ и подканящо протегна длан. — Моля те. Аз самият съм мокър до кости и ми се струва, че този кожен бандаж започва да се свива.

Тя не можа да се сдържи, сведе поглед и се засмя.

— Добре, добре. Ще изчакам на верандата, докато ти влезеш вътре. Не искаме да рискуваме да ти се сбръчка нещо.

— Бандажа.

— Каквото и да е.

Макс бе сигурен, че тя няма да устои, или поне смяташе, че не би могла. Докато прекосяваше задната галерия и влизаше в препълнената музикална стая, силно се надяваше, че младата жена то следва, но не смееше да се обърне назад и да провери. Чуваше отекващия из цялата стая басов глас на Хари Бърнел. Явно тази вечер старецът беше в добра форма.

Не беше трудно да се досети човек откъде Кейт бе наследила огъня и енергията си. Ала както при всички отличителни черти на човешкия характер жизнерадостта също имаше положителна и отрицателна страна. Макс отдавна си бе дал сметка, че силните

чувства, които я правеха толкова привлекателна жена, бяха причина за непрекъснатите ѝ неприятности и страдания.

Ако някога някоя дама бе имала нужда от защитник, то Катерина Бърнел се нуждаеше от такъв точно сега. Но ако наистина искаше да ѝ помогне, трябваше да изиграе ролята на негодник, а не на бляскав рицар. Хубавата, ала избухлива Катерина нямаше нужда от мъж, който да провежда нейните битки. Повечето от враговете ѝ бяха вътре в нея и тя сама трябваше да се пребори с тях.

Кейт имаше нужда от някой, който да ѝ покаже огледален образ на собственото ѝ държание. Това нямаше да ѝ хареса. А когато всичко приключеше, сигурно вече нямаше да харесва и него самия. Какво остава да го обича, както се бе надявал да стане един ден. Но трябваше да поеме този риск. Тази вечер той бе нейният Петручио, независимо дали тя искаше това, или не. Тази вечер може би беше единственият му шанс да укроти опърничавата.

За свое огромно облекчение Макс забеляза Кейт с крайчеца на окото си. Тя се промъкна през задната врата след него. Изглеждаше толкова жалка, толкова уязвима в подгизналата си рокля, притиснала гръб към стената в стремежа си да се слее с останалите гости.

Макс се престори, че не я забелязва, приближи право към Хари и заяви с висок и ясен глас, така че да го чуят всички:

— Господин Бърнел, искам да поговоря с вас. Веднага.

Усмивката на Хари се стопи, заменена от гримаса. Колкото и да беше пиян, той долови безпогрешно войнствения тон, който не убягна и на останалите гости. Възрастният мъж освободи от прегръдките си двете млади жени, които бързо се отдалечиха.

Макс забеляза Натали, приседнала на близкия стол, по лицето ѝ не се забелязваше и следа от неудобство. Ала беше без придружител. Очевидно Роджър бе приключил с речта си и бе избягал. Макс донякъде се зарадва, че малката сестра бе тук и щеше да бъде свидетел на разговора. Ако всичко минеше както се надяваше, може би тя също щеше да получи добър урок.

— Добре, синко — рече Хари. — Целият съм в слух... Както и всички останали. Давай.

— Първо, трябва да ви кажа, че няма да приема предложението ви за контролния пакет акции на вашата компания. Отхвърлям го, защото е против правилата.

— Правила? Какви правила?

— Правилото, че контролният пакет акции трябва да бъде прехвърлен на човека, инвестирал най-много през годините. И тъй като аз дойдох да работя за вас само преди няколко месеца, не би трябвало да се спирате на мен.

— Разбирам — кимна Хари. — Кейт се е заела с теб. Трябва да те е изплашила до смърт, за да отхвърлиш подобно предложение, синко. — Той сви рамене и се разсмя. — Честно казано, изненадан съм. Не смятах, че някоя жена може да те води за носа.

Тълпата избухна в кикот и Хари грейна, горд, че бе пуснал смешка.

— Да ме води за носа? Разбирам. — Макс скръсти ръце и си придаде замислено изражение. — Така ли наричаш всеки мъж, който не е женомразец като теб? Всеки мъж, който смята жените за равни на себе си, наместо да ги разглежда като дивеч, който преследва, използва и сетне захвърля?

— Внимавай какъв език ми държиш, момче. Аз не използвам жените. Аз обичам жените.

— Ти не познаваш жените. Как е възможно да ги обичаш? — Макс хвърли поглед към Кейт, за да провери как приема тя всичко това. Но лицето ѝ изразяваше само шок. Налагаше се да продължи с риск напълно да я загуби.

— През всички тези години дъщеря ти е била до теб, работила е заедно с теб, търпяла те е — което не е било лесна задача, убеден съм — а ти се извъръщаш и ѝ забиваш нож в гърба. Така обичаш ти жените в живота си, Хари Бърнел. Така ли обичаше и съпругата си? Затова ли те е напуснала преди толкова години?

Кейт стоеше неподвижно, слушаше, наблюдаваше и умираше по малко с всяка следваща дума, която Макс изричаше. Всичко, което той казваше, беше истина. Тя го знаеше, а изражението на Хари бе достатъчно доказателство за останалите гости в стаята. Ала само защото нещо беше вярно, това не означаваше, че трябва да бъде изречено тук, сега, по този начин. Острието на истината притежаваше способността да реже точно и дълбоко. А Хари биваше изгърбушен пред почти всичките си познати.

Кейт го видя как се свива под яростното нападение на Макс, как загубва осанката си на бомбастичен гигант, какъвто винаги беше, как се опитваше да се затвори в себе си и да избяга. Видя тълпата, ужасена, но и запленена от сцената. Група жадни за кръв хищници, опиянени от неприятния момент.

Ала най-ясно от всичко Кейт видя множеството моменти през годините, когато тя бе постъпвала по същия начин с Хари, разкъсвайки го на парчета, без да я е грижа кой става свидетел на срама му. Пред най-близките му приятели, пред деловите му партньори, дори пред подчинените му тя бе изричала истината високо и ясно, както правеше Макс в момента. По този начин бе изпълнявала ролята на опърничавата и бе правила Хари на глупак.

Дотук с безценното качество честност. Странното беше, че през всички тези години, докато бе казвала цялата истина, Кейт всъщност не бе искрена относно собствените си чувства.

Нямаше по-подходящ момент от сегашния.

— Макс, моля те — рече тя, проправи си път през тълпата и застана до него. — Разбирам защо постъпваш така. Но това е нещо, което трябва да свърша сама.

— О, страхотно — завъртя очи Хари. — Сега ще се намесиш и ти, за да ме довършиш.

— Не, татко, няма. — Бяха минали години, откакто не бе използвала това обръщение. Промяната не убягна на нито един от двамата. На Кейт й се стори, че зърна сълзи в очите на Хари, ала не можеше да ги види ясно, заради влагата в нейните. — Макс се опитва да ти каже нещо, което аз искам да ти кажа от години.

— Че си ми ядосана? О, не. Чувал съм това много пъти, и то доста високо. Не е нужно да го чувам пак.

Тя събра целия си кураж. Кой би си помислил, че бе толкова трудно да застанеш уязвим пред някого, когото обичаш?

— Не, татко. Не е нужно да го чуваш пак. Чувал си го достатъчно често, но това е само половината от историята. И то дори помаловажната половина. Истината е, че бях ядосана, ала най-вече... — Кейт замълча, задавена от собствените си думи. Усети на рамото си топлата, вдъхваща увереност ръка на Макс. — Най-вече се чувствах наранена, защото...

За нейна изненада Хари пристъпи напред, по лицето му се четеше смайване, което бързо бе заменено от загриженост.

— Наранена? Искаш да кажеш, че съм наранил чувствата ти?

— Да, татко. Аз наистина имам и други чувства, освен гняв.

— Сторил съм го неволно. Как съм наранил чувствата ти, Кейти?

Тя усети как огромна буца засяда на гърлото ѝ и си помисли, че няма да успее да изрече думите. Не тук, не пред всички. Не сега, не пред сестра си, която седеше наблизко леко усмихната и явно се забавляваше. Но това бе идеалният момент и идеалното място. Ако можеше да го направи тук и сега, щеше да знае, че бе спечелила поне една битка в неимоверна дългата война със собствените си чувства.

Потърси подкрепа от Макс и я зърна в очите му. Зърна в тях и нещо друго — гордост. Той се гордееше с нея, задето бе предприела тази стъпка, и Кейт безмълвно го благослови.

— Как съм наранил чувствата ти? — повтори Хари. В тона му се долавяше искрена загриженост.

— Като обичаше повече Натали — отвърна тя и горещи солени сълзи се застинаха по бузите ѝ.

Продължителна неловка тишина се настани помежду им. Никой в стаята не продумваше, нито помръдваше, докато Натали не скочи от стола си и забърза към тях.

— Защо да не ме обича повече? — рече, сложила ръце на хълбоците си, вирнала предизвикателно брадичка. — Аз винаги съм била добра към татко, докато ти беше такава...

— Млъкни, Натали! — прекъсна я Хари, без да откъсва очи от голямата си дъщеря.

— Но...

— Казах да млъкнеш и да седнеш. Това е нещо, което засяга само сестра ти и мен.

— Да, Нат — промърмори Макс. — Разкарай се.

Натали изхвъркна от стаята, полите и къдриците ѝ гневно подскачаха.

— Извинявай, Кейти — рече Хари и хвана ръцете ѝ.

Кейт бе забравила колко успокояващо бе докосването на баща ѝ. Дланите ѝ потънаха в неговите. Той беше толкова способен и силен... когато искаше. А сега, слава богу, очевидно желаше да бъде силен заради дъщеря си. — Не съм обичал повече Натали — продължи

възрастният мъж. — Просто я обичах по различен начин. Но ти... — Той отметна мокрите къдрици от бузите ѝ и я целуна по челото. — Ти винаги си ми била много скъпа.

— Тогава защо не си ми го казвал?

— Не съм ли? — Хари изглеждаше объркан.

— Не, нито веднъж. Винаги си го казвал на Натали, ала на мен никога.

— Казвам го на Натали, защото тя непрекъснато пита. Досажда ми постоянно с въпросите си дали я обичам, дали ще ѝ дам това, дали ще направя нещо за нея. Знаеш я каква е. Но ти... ти никога не си ме питала.

Кейт протегна ръце към баща си.

— Ако те питам повече, ще ми го казваш ли по-често?

Той я притисна в мечешката си прегръдка.

— Може би ще запомня да ти го казвам, без да се налага да питаш.

Тя зарови лице на гърдите на баща си и си позволи лукса да попие обичта, която ѝ принадлежеше и която никой не бе в състояние да ѝ отнеме.

— Ще бъде прекрасно — прошепна Кейт. — Ще бъде наистина чудесно.

ОСМА ГЛАВА

Едва като излезе от музикалната стая, Кейт забеляза колко малко хора бяха останали, за да станат свидетели на сдобряването с баща ѝ. По някое време, докато траеше разговорът, те бяха изчезнали от погледа ѝ, все едно, че се бяха слели с дърворезбата. Очевидно прекратяването на огъня не им се струваше толкова интересно като открития бой. Тя си припомни, че за съжаление повечето хора предпочитаха да мислят за другите най-лошото. А през годините Кейт им бе дала предостатъчно причини, за да мислят най-лошото за нея.

Но край на това.

Както бе набрала инерция, тя реши да намери сестра си и да изглади и отношенията си с нея, ако това изобщо беше възможно. Предвид обстоятелствата, положението едва ли можеше да се влоши.

— Извинявай. Виждала ли си Натали? — обърна се Кейт към Гъртруд, която стоеше с Арно в подножието на стълбите. Наместо да ѝ отговорят, господин и госпожа Спрат се спогледаха многозначително и тя усети как коремът ѝ се свива.

Като че ли положението наистина можеше да се влоши.

В същия миг Кейт чу пискливите ридания, идващи някъде отгоре. Високият регистър и треперещия глас ѝ бяха твърде познати. Лейди Бианка бе изпаднала в поредния от прословутите си пристъпи.

О, радост и светлина, помисли си Кейт, докато се качваше по стълбите. Ето че отново се започва.

— Отвори ми, Натали. Моля те, трябва да поговоря с теб. — Кейт стоеше пред вратата на банята, чукаше и се стараяше гласът ѝ да не издава нетърпение. Задачата не беше никак лесна, като се вземеше предвид силата на крясъците от другата страна на вратата.

Тя реши да смени тактиката — дали да не вложи малко хумор?

— На-та-ли, На-та-ли, пусни ме ти — запя тя — или аз ще духам и ще пуфтя... — Вратата си оставаше затворена. Кейт снижи гласа си

до дрезгав зловец шепот. — Докато отнеса нещастната врата. Ако имам късмет, ти ще се окажеш точно зад нея.

Тя безмълвно се укори за временната загуба на доброжелателност. Отново и отново си повтори, че нейната мисия е да прости, че търси хармония и душевно спокойствие. О, да му се не види, просто търсеше начин да се сдобри с глупавата си сестра. Макар че докато слушаше вресливите звуци отвътре, се затрудняваше да си спомни защо го прави.

Прехвърли през главата си дузина сценарии и начини да убеди сестра си да отвори вратата. Изреди си цял списък с любимите неща на Натали — мъже, храна, Бахамските острови, бижута, дрехи...

Аха!

— Нат, не ставай глупава — каза тя през зъби. — Отвори вратата. Карълайн Уотърстрийт е застанала тук до мен и иска да ти види роклята, понеже разбрала, че е като моята, ала много по-хубава.

Кейт зачака, като броеше тихичко:

— Десет, девет, осем, седем... — Да. Суетата вършеше работа всеки път.

Вратата леко се откряна. Тя пъкна крака си в процепа и натисна с тяло. Секунда по-късно вече беше в банята при възмутената Натали.

— Лъжкия такава! Лъжкия! — пицеше сестра й, тропайки с малкото си краче.

— Да, да. Голяма работа. Дай ме под съд. — Кейт приближи до тоалетната чиния, свали капака и седна с уморена въздишка. — Натали, престани да пициш и ме чуй. Не съм дошла, за да се карам с теб.

Наблюдавайки сестра си отблизо, тя би могла да се закълне, че Натали наистина бе загубила част от самоувереността си. Може би Макс е бил прав. Може би Натали наистина е имала причини да поддържа войната. Е, за това бяха необходими двама, а Кейт беше заровила томаховката. Това означаваше, че на войната бе сложен край:

— Дойдох, за да се извиня, понеже...

— Ами крайно време беше. Ти...

— Та както ти казвах... — Кейт се опита да сниши тона и да контролира гласа си. Оказа се по-лесно, отколкото предполагаше. Дори малкото упражнението се оказваха от полза. — Искам да ти се извиня,

задето ти ударих плесница. Това беше безотговорно, незряло и глупаво действие и те моля да ми простиш.

Да, помисли си Кейт, докато наблюдаваше различните чувства, които се изписваха на лицето на Натали, наистина е загубила самоувереността си. Приличаше на автомобилна гума, която се е пръснала от надуване, и сега джантата е опряла в паважа.

— Ами не знам. — Натали притисна окото си е ръка. — Ти така ме насини...

— Не възнамерявам да се включа в тази игра, Натали. Само те плеснах по бузата и сега те моля за извинение. Ще ми простиш ли?

— Не смятам, че бих могла. Ти постъпи толкова грозно.

— Добре, разбирам чувствата ти за случилото се и ги приемам. Ако стигнеш някога до мисълта, че би могла да ми простиш, просто ме извести. Ще го направиш ли?

— Да, добре. — Натали отиде до огледалото, отвори украсената си с мъниста чантичка и започна да оправя грима си.

— Искам също да ти се извиня за всички лоши неща, които съм ти казвала, както и за онези, които съм ти причинила през всички тези години. В бъдеще ще се отнасям по-цивилизовано с теб, дори това да означава да прекарваме заедно по-малко време.

— По-малко време? Какво означава това? — Натали застина с червилото в ръка, макар че само горната ѝ устна беше начервена.

— Искам да кажа, че ако не започнеш да проявяваш към мен повече уважение и учтивост — така както смятам да постъпя аз, няма да бъда до теб толкова често, колкото досега.

— Значи се отричаш от мен?

— Не се отричам от теб. Ти си и винаги ще си останеш моя сестра. Но не възнамерявам да посветя времето си, любовта и енергията си на хора, които не се отнасят към мен с обич и уважение. Ти се отнасяше зле с мен, Натали, и аз ти го позволявах. Не смятам повече да допускам подобно нещо. Това е лошо за теб, за мен и за взаимоотношенията ни.

— Точно това правиш! Отричаш се от мен. Собствената ми сестра ме захвърля като торба с боклук. — Зелените ѝ очи се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по току-що напудрените ѝ бузи, оставяйки бели следи.

Кейт въздъхна, чувстваше се по-уморена и изпразнена от когато и да било през живота си. Усещаше обаче душевното спокойствие, което започваше да я изпълва и което осмисляше всички усилия. Изправи се и отново се обърна към сестра си.

— Ако така желаеш да възприемаш нещата, Натали, няма да споря с теб. Както вече ти казах, приключила съм с досегашното си поведение. То изразходваше твърде много от енергията ми, а сега имам важна работа.

— О, да. Госпожица Модерни гащи има важна работа. — Натали последва Кейт до вратата с изражение, което напомняше отблъскваща карикатура на досадно дете. Още по-отблъскващо изглеждаше подобно изражение на лицето на жена. — И каква точно ти е важната работа? — дочу Кейт виковете ѝ, докато се отдалечаваше по коридора.

— Работата да живея — тихо промълви тя, така че Натали да не я чуе, — просто да съществувам. Дейност, която силно се подценява.

Кейт обаче знаеше, че собственото ѝ сърце я бе чуло — а засега това беше единственото, което имаше значение.

Кейт отново застана на верандата в очакване на търпеливия прислужник, който да докара колата ѝ — за втори път.

— Този път наистина се прибирам вкъщи — беше му заявила тя.

— Да, мадам — отвърна той. Подозрителното проблясване в очите му я накара да си помисли, че не ѝ вярва съвсем.

Точно когато той спря с нейното волво до вратата, Кейт усети как нечия топла ръка я хваща за лакътя.

— Дали бих могъл да ти предложа да те откарам до вкъщи, Кейт?

Извърна се и зърна Макс, който се усмихваше, но изглеждаше почти толкова уморен, колкото се чувстваше и тя. И двамата бяха прекарвали тежка вечер, ала Кейт не съжаляваше за нито един миг от нея.

— Колата ми е тук — отвърна тя. — Но ти благодаря все пак.

— Прислужникът ще се погрижи за нея. Нека те откарам. За мен ще бъде удоволствие.

Кейт хвана ръката му и приятелски го целуна по бузата.

— Ценя високо това, което каза в моя защита. Разбирам какво се опитваше да постигнеш. Между другото, справи се великолепно.

— Благодаря. Не са необходими аплодисменти. Просто хвърляйте монети.

— Имам още по-добра идея. Ще напъхам в бандажа ти цяла сто доларова банкнота, и то със зъби. Ала не тази вечер, скъпи. Боли ме главата.

— Вярвам ти напълно, затова ми позволи да те откарам, Кейт. Приеми го като дребен израз на привързаност от един приятел, чието главоболие може би е по-слабо от твоето.

Той се наведе и нежно я целуна по устните.

— Нека най-после някой друг се погрижи за теб. Този друг наистина изгаря от желание да го направи.

— Добре, добре. Но ти ще обясниш всичко на прислужника.

— И тъй, лейди Катерина, какво следва?

Макс изгаси мотора на пезото и се облегна на кожената седалка. Обърна се към Кейт, плъзна ръка под косата ѝ и започна нежно да масажира врата ѝ.

— Искаш ли да те отнеса вътре и да те сложа да си легнеш?

Предложението му звучеше примамливо, ала както седеше в колата и се взираше в старата стена на Сейнт Мишел Корт, тя си даде сметка, че вечерта не е подходяща да я слагат в леглото.

Дъждът тихо потропваше по покрива на колата, а отвътре по стъклата влагата се кондензираше в капки, които се стичаха, оставяйки сребристи пътечки. Бледата сива светлина на зората показваше, че нощните събития вече приключват. Идваше нов ден. Ден за промени, които отдавна бяха на зрялост.

— Това не е моята къща — каза Кейт, сложи ръка на коляното на Макс и го стисна приятелски. — Това е къщата на Хари. Натали и аз сме прекарвали тук целия си живот. Аз останах, защото... Ами казвах си, че трябва да наглеждам баща си. Хари обаче ще направи каквото си е наумил, независимо дали аз съм тук, или не.

— Така и трябва. Всеки човек има неотменимото право да се превърне в глупак, щом желае.

— И аз не бих могла да му отнема даденото му от Бога право.

— Е, хайде, хайде.

— От друга страна обаче, не съм длъжна да живея с него и лично да следя как той упражнява правата си. Имам нужда от свой собствен дом. — Обърна се към него и зърна в очите му дълбокото интимно привличане, за което винаги бе копняла. — Имам нужда от къща, в която да ме слагаш да си легна.

Той се усмихна широко.

— Още днес ще ти помогна да си намериш някое местенце. Ще ти помогна и с багажа. Може дори да ти помогна с преместването, стига да ми осигуриш достатъчно бира и пица.

Тя се засмя, сетне се обърна назад към къщата.

— Налага ми се, Макс. Нямам търпение, нито сили да се занимавам повече с Хари и Натали.

Ръцете му масажираха тила ѝ приятно и успокояващо.

— Смятам, че търпението и силата ти са изумителни, Кейт. Но според мен е време да посветиш цялата тази сила на самата себе си, на собствения си живот.

— Точно това възнамерявам. Има и още нещо, което ще направя днес. Веднага щом Хари се наспи, смятам да изясня с него всичко, което се отнася до компанията. Ако той възнамерява да се оттегли, то аз ще поема кормилото. И то без никакви уговорки.

— Ами ако се възпротиви?

— Няма да го направи. Хари може и да действа глупаво понякога, обаче не е лишен от мозък. Той обича този бизнес и дълбоко в себе си знае, че аз съм единствената, която ще ръководи нещата както той желае. В началото ще протестира, ала в крайна сметка ще се примири. Освен това ще постегна юздите на Натали. Край на нейните появявания в къси панталони и предизвикване на скандали. Или ще работи, или ще напусне. Тя няма да се затрудни да вземе решение. Повече няма да я видя в офиса.

Макс кимна замислено.

— Все хубави промени. Гордея се с теб!

— Благодаря ти, но беше крайно време. От години ние от семейство Бърнел работим заедно, живеем заедно, трудим се заедно. Била съм свидетел на повече семейна задружност, отколкото мога да понеса. За всички нас е настъпил моментът да пораснем.

Мъжът се наведе напред и я целуна по връхчето на носа.

— Стига да не надраснеш мен.

— Няма такава вероятност. Боя се, че ти си един детски навик, с който не възнамерявам да се разделя, както с въртележките и захарния памук.

— Чувствам такова облекчение.

Личеше си, че е искрен по начина, по който устните му поеха нейните — жадно и с благодарност. Кейт отговори по същия начин.

— Спря да вали — подхвърли той, когато най-сетне откъснаха устни един от друг. — По-добре да се прибираш вътре, да се изсушиш и да поспиш, ако имаш намерение да промениш целия си живот през следващите двайсет и четири часа.

Тя кимна и посегна към дръжката на вратата, ала Макс улови ръката ѝ.

— Няма да позволя. Поне още няколко минути ти си лейди Катерина. И си в моята каляска. Какъв смисъл има да съм облечен като джентълмен от Верона, ако не ми позволяваш да се държа както подобава?

— О, извинявай, Петручио! — Кейт се засмя и завъртя очи. — Как можах да си го помисля?

Секунди по-късно, той отвори вратата ѝ с галантността на кочияш от Ренесанса. Предложи ѝ ръката си, помогна ѝ да слезе заедно с всичките си поли и фустанели. Но докато излизаше, дясното ѝ токче се закачи в дантелата на роклята. Обувката ѝ падна на тротоара.

— Ама че съм непохватна — рече тя ѝ посегна да я вдигне.

— Няма такова нещо, милейди. Позволете на мен.

Макс коленичи с единия крак, вдигна обувката и я поднесе към крака ѝ. Кейт седна отново в колата, повдигна грациозно краищата на полата си и протегна босия си крак.

— Много добре го правиш — забеляза той и плъзна показалец по свода на стъпалото ѝ. — Може би догодина трябва да отидеш на бала на Мили като Пепеляшка.

— О, моля те. Що за представление? — Тя опита да измъкне крака си, ала той го бе хванал здраво. Вместо да постави обувката ѝ на място, мъжът започна бавно да целува глезена ѝ. — Макс! Какво пра...

— Петручио — поправи я той и продължи нагоре към коляното.

— Добре, Петручио. Стига толкова. Какво правиш наистина?

Макс избута полата ѝ нагоре и обсипа с целувки коляното ѝ.

— Престани! — Кейт зарови пръсти в косата му и се опита да го отдалечи от себе си. — Намираме се посред двора на баща ми. Съседите може би ни гледат.

— Добре, ще престана... засега. — Макс спусна полата ѝ и внимателно ѝ сложи обувката. — Но както се казва, отлагаме го за някой друг дъждовен ден.

И двамата вдигнаха погледи към облачното небе и избухнаха в смях.

— Догодина по същото време? — запита той.

— Разбира се. Аз ще бъда Пепеляшка, ще дадем на Натали да бъде Дризела, а ти... ти можеш да бъдеш моят очарователен принц.

— И като си помисля, че в началото на вечерта не влизах в класацията дори като добро момче. — Макс се наведе, прихвана я през кръста и я вдигна ръце. — Хайде, лейди Катерина, дайте ми една хубава целувка за лека нощ.

Тя изпълни молбата, целуна го така, сякаш ѝ бе за първи път, ала преизпълнена с щастие, че няма да е за последен.

Най-сетне той я освободи от прегръдките си и въздъхна доволно.

— Ти самата си ненадмината в целувките, жено. Или казано с по-милите думи на самия бард: „Устните ти са посветени в магьосническите тайни, Кейт. В сладкото им докосване има повече изразителност, отколкото в думите на френския посланик“.

Кейт се засмя.

— Какви надути приказки само! И то единствено с цел да се пъхнеш под фустанелите ми.

— И там съм бил, и това съм свършил. — Макс снижи гласа си и се озърна. — Не че не бих приветствал някой нов случай колкото може по-скоро.

— Мисля, че може да се уреди.

Усмивката му изчезна за момент и зад смелото изражение тя долови сянка на уязвимост. Нейният Петручио имаше нужда от увереност не по-малко от самата нея. Колко много си приличаха само!

— Ще ти се обадя веднага щом се събудя — рече Кейт. — А дотогава нека имаме „толкова сбогувания, колкото са звездите в небето“.

Очите му засияха с благодарност.

— И още един поздрав.

— Да, любов моя. И още един поздрав.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.